

சுதந்திரப் புறவைகள்

புறவை 09

பாடல் 07

1994 ஆவ - புர - ஐப்

அன்பளிப்பு ரூபா 5.00

பெண்களை இழிவுபடுத்தும் செயல்கள் பொறுப்பற்ற நபர்களின் அடாவடித்தவம்

அண்மைக்காலமாக எமது பிரதேசத்தில் பெண்களை இழிவுபடுத்தும் சம்பவங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. பெண்களை மனோரீதியாகப் பாதிப்பதையச் செய்யும் வகையில் இந்த நடவடிக்கைகள் அமைந்துள்ளன. கோயிற் திருவிழாக்கள் மற்றும் சமய நிகழ்வுகள் பொது நிகழ்வுகள் என்பன நடைபெறுகின்றன. ஒரு சில பொறுப்பற்ற நபர்களின் இத்தகைய இழிசெயல்களானது எமது பண்பாட்டினைக் களங்கப்படுத்தும் வகையில் அமைகின்றது.

இக்காலப்பகுதியில் தமிழ் மூக காவற்றுறையில் முறைப்பாடு செய்யப்பட்ட இப்பிரச்சினையிற் பல்வேறு சம்பவங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

பெண்களை இழிவானவார்த்தைகளாற் கேலி செய்தல், மிகமோசமான பகிடிகள் விடுதல், பெண்களின் பின்னால் சென்று சேட்டைவிடுதல் என்பன இவற்றுட் சிலவாகும். இப்பிரச்சினைகளால் இதற்குட்படும் பெண்பிள்ளைகளும் அவர்தம் பெற்றோரும் மிகுந்த வேதனையடைகின்றனர்.

சில பொறுப்பற்ற நபர்களின் பொழுது போக்கு நடவடிக்கையாகவே இச்செயல்கள் அமைந்திருப்பது வேதனைக்குரியது. காலையில் பெண்பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்கின்ற நேரங்களிலும் மாலைலும் இச்செயல்கள் கூடுதலாக நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாக பதினெட்டுவயதுக்கும் இருபத்தியேழுவயதுக்கும் இடைப்பட்ட நபர்கள் இத்தகைய செயல்களில் இறங்கியுள்ளனர். ஒலி-ஒளிப்பதிவு நிலையங்களுக்கு அண்மையாகவுள்ள சந்திகளிலும் தையற்கடைக்கு அண்மையாகவுள்ள இடங்களிலும் வழமையாக இப்பெண்கள் மீதான சேட்டைகள் நடைபெறுகின்றன.

வேலையற்ற பொழுது போக்குத்தனமாக செய்யப்படும்

இத்தகைய சேட்டைகள் குறிப்பாக அராவி, வட்டுக்கோட்டை அச்சவேலி, வல்விபுரக்கோயில், அரியாலை ஆகிய இடங்களில் குறிப்பிட்ட பகுதியில் மோசமாக நடைபெறுகின்றன. இச்செயல்களால் தனியார் கல்வி நிலையங்களுக்குச் செல்கின்ற பெண்கள், பாடசாலைவிட்டு வருகின்ற பெண்பிள்ளைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

மற்றும் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களையும் அவர்கள் வேலைக்குச் செல்கின்ற, வேலையினின்று திரும்புகின்ற நேரங்களை அவதானித்து அவர்களையும் இத்தகைய மிகமோசமான பகிடிகள், கேலிகளுக்கு உட்படுத்துகின்றனர்.

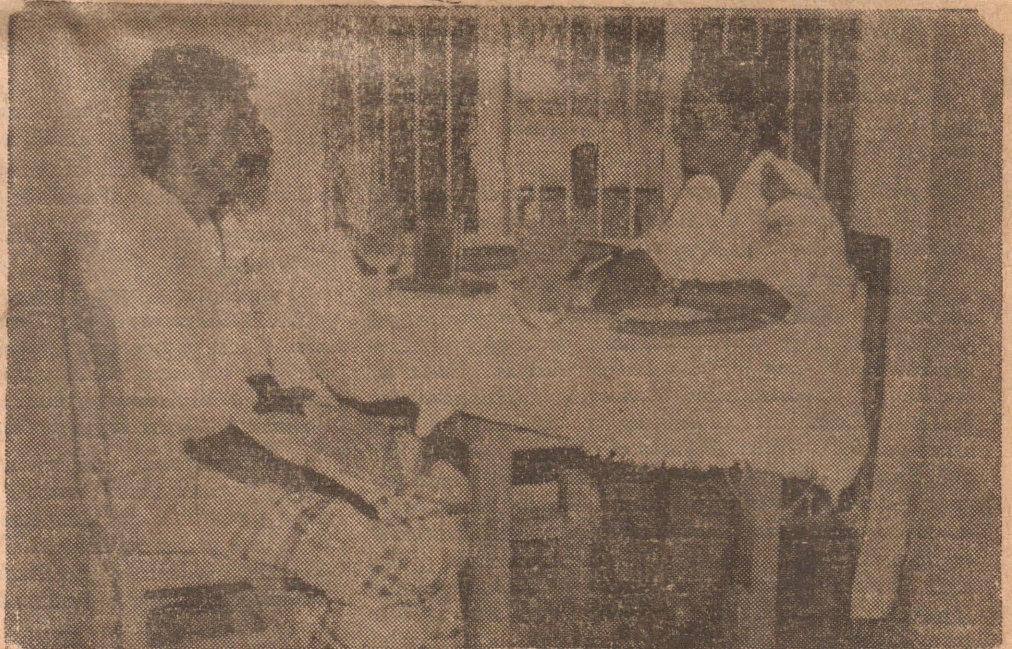
எமது போராட்ட சூழ்நிலையில் அளப்பரிய தியாகங்களும் அர்ப்பணிப்புகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டப்பழுவை மக்கள் தம்தோள்மீது சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ உயிரிழப்புக்களுக்கு மத்தியிலும் பொருளாதாரச்சுமைகளுக்கு மத்தியிலும் எம்மக்கள் எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் பொறுப்பற்ற சில நபர்களின் நடவடிக்கைகள் வேதனைக்குரியன. உன்னதமான ஒருசமுதாயத்தைக் கட்டிவளர்க்கப் பாடு

படும் எமது போராட்டத்தில் இத்தகைய நபர்களின் நடவடிக்கைகள் ஒரு பண்பற்ற செயல் என்றே குறிப்பிடவேண்டும்.

இத்தகைய பொறுப்பற்ற செயல்கள் எவ்வளவுதூரம் பெண்களைப் பாதித்து நிற்கின்றன என்பதை இதில் ஈடுபடுபவர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்

டும். எமது தேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகளும் உழைப்புகளும் ஒவ்வொரு நபருக்கும் இருக்கின்றது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உன்னதமான பண்பாட்டின் சிற்பிகளாய் வருங்கால சமுதாயம் வளரவேண்டும் என்பதில் நாம் அக்கறை எடுத்துக்கொள்வோம்.

சமூகக் குற்றங்களை, சீரற்ற நடைமுறைகளைக் களைந்தெறிவதில் தமிழ்மூக காவற்றுறையின் பங்கு கணிசமானது. அதிலும் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படுகின்ற இன்னல்களை இல்லாதொழிப்பதில் இவர்கள் பின்னிற்பது கிடையாது.

வீதேவைப்புல்கள் மகளிர் அமைப்பின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

எங்கள் பார்வையில்...

முயன்றால் முடியாது எதுவுமில்லை

நமது சமூகத்தில் ஒரு பெண்ணினது தன்னியல்பான நடவடிக்கைகள் அடங்காப்பிடாரித்தனமாகவும், அவளது அடிப்படை உரிமைகள் கேலிக்குரிய விடயமாகவுமே நீண்ட காலமாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றன. உரிமைக்குரல் எழுப்ப முனையும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் முனையிலேயே நசுக்கப்படுகின்றனர். இதையும் மீறி எழுமின்ற பெண், 'பெண்ணாகக் கருதப்படுவதில்லை'.

இப்படியான ஒரு சூழலில், தம்மீது போடப்பட்ட வலைப்பின்னல்-களை விலக்கிக்கொண்டு ஒரு பெண் அணி எழுந்தது. பயிற்சிகளைப்பெற்று ஆயுதத்தை ஏந்தியவாறு தாயகமூமியிலே நடமாடியது. அந்தப் பெண்கள் குழு, சமூகம் தம்மீது விதித்திருந்த தடைகளை அறுத்தெறிந்து விட்டிருந்தது.

இந்த இடத்தில் நாம் ஒன்றை ஆழமாக நோக்கவேண்டியுள்ளது. சமூகத்தின் இறுக்கமான கட்டுக்களை உடைத்து வெளியேறியதால் இவர்கள் ஒழுக்கமற்றவர்களாகவில்லை. மாறாக நேர்மையையும் ஒழுக்கத்தையும் முதன்மையாகக் கடைப்பிடிப்பவர்களாக, ஆனால் பிற்போக்கான மூடக் கொள்கைகளை தூக்கியெறிந்தவர்களாக வாழ்ந்தனர். இவர்களின் இந்தப் புதிய வாழ்க்கை சமீபம் மக்கள் சமுதாயத்தையோ, தமிழ்ப்பாரம்பரியத்தையோ எந்த வகையிலும் பின்னடையச் செய்யவில்லை. மாறாக ஒரு புதிய திசையை நோக்கித் திருப்பிவிட்டது. இத்திரும்பல், ஆரோக்கியமான ஒன்றாகவே அமைந்தது.

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி இன்று விழுந்தாலும்...

“பெண் போராளிகள் எப்போதுமே தங்கள் வேலைகளைத் தனித்துவமாகவும் திறமையாகவும் செய்யவேண்டும், கடற் சண்டைகளில் தொடர்ந்து ஈடுபடவேண்டும்”

“இந்தக் கடல் எங்கே கடல். இந்தக் கடல்ல்தான் நாங்க சாகவேண்டும்”

“அண்ணைக்கு உங்களில சரியான நம்பிக்கை இருக்கு. அதுக்கேற்றமாதிரி நடந்து கொள்ள வேண்டும்”

என்றெல்லாம் சொல்லுவார். பிள்ளைகளைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்பார். இல்லாவிட்டால், தானே தன் அடைத்த குரலில் பாடிக்காட்டுவார்.

பிள்ளைகளைத் தன்னைச் சுற்றி வட்டமாக அமரச் செய்துவிட்டு, அவர்களுக்குச் சோறு குழைத்துக் கொடுப்பது நளாயினியின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளில் ஒன்று. ஒருமுறை லெப். கேணல். சாள்ஸ் தலைமையில் கரைக ஆயுதங்களை இயக்க, வேகப் படகுகளை ஓட்ட, நீச்சற் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஒரு முறை தவறுதலாக, நளாயினியின் ஆட்கள் ஒரு கொள்கலனிலிருந்து மண்ணெய் கசிவதைக் கவனிக்காவிட்டதில், எண்ணெய் முழுதும் வெளியில் வழிந்துவிட்டது. அதற்குத் தண்டனையாக குறிப்பிட்ட காலம் வரை இவர்களுக்கு காலை உணவு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. பயிற்சியோ மிகக் கடுமையானது. கடற் புலிகளின் வயிறோ கேடலைவிட ஆழம் கூடியது. காலையில் சாப்பிடாமல் பயிற்சி எடுப்பது என்பது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. ‘எப்போதடா மதியமாகும்’ என்று ஆவலுடன் காத்திருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்குரிய மதிய உணவை அனுப்ப மறந்து விட்டார்கள். இவர்களோ உணவுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி கடலன்னையின்...

ணுவத் தலைமை பரபரப்படைந்தது.

“எங்கடை பிள்ளையள்தான் எங்கையோ ஆயிரை அடிச்சிடடாங்கள் போல. இன்னும் எவ்வளவு நேரம் கிடக்குது விடியிறுக்கு?”

என்று, பத்திரிகையைப் பார்த்துச் செய்தி அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலில் மன மளவென நடு இரவிலேயே படுக்கையைச் சுருட்டி வைத்தவர்களும்,

“ஆர் பெத்த பிள்ளையோ? எப்பதான் எங்களுக்குப் பிள்ளையளும் விடியப்போகுதோ?”

என்ற ஆதங்கத்துடன் கண்கள் கலங்கியவாறு சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்து விடியும்வரை விழித்திருந்த

தார்கள். நேரமோ மாலையை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. எல்லோருடைய வாடிய முகங்களையும் பார்க்கச் சகிக்காத நளாயினி பயிற்சி ஆசிரியர்களிடம் போய்ச் சாப்பாட்டைக் கேட்டபோது தான், அவர்களுக்கு ஞாபகம் வந்து சமையலறைக்குப் போய்ப் பார்த்தார்கள். சொற்ப அளவிலான உணவுதான் எஞ்சியிருந்தது. அதை வாங்கி வந்த நளாயினி எல்லோருக்கும் குழைத்துச் சாப்பிடக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் தான் சாப்பிட்டார்.

இப்படியெல்லாம் பழுவதாலேயோ, என்னவோ, இவரை இடையிடையில் ‘அம்மா’ என்றும் போராளிகள் கூப்பிடுவதுண்டு.

“என்னோடே எப்படிப் பழக விரும்புறீங்களோ, அப்படி நினைச்சுப் பழகுங்கோ”

என்றுதான் நளாயினியும் போராளிகளிடம் சொல்லுவார்.

கரும் புலித் தாக்குதலுக்கான கரும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தபோது தற்செயலாக விசைப்படகு ஒரு முறை கவிழ்ந்ததில் நளாயினியின் வயிற்றுக் காயம் பலமாகத் தாக்கப்பட்டது. தாங்க முடியாத வேதனை ஏற்பட்டபோதும் சமாளித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டார்.

கடுமையான பயிற்சியை ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து நளாயினியின் களவு, நினைவெல்லாம் ‘சாகரவர்த்தன்’ வுடன் மோதும் கற்பனைதான். எந்த நேரமும் ‘நான் அப்படிப் போய் இடிப்பன். நான் இப்படிப் போய் இடிப்பன்’ என்றே சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். இருட்டில் தன் இலக்கைச் சரியாக அடைய முடியாமல், தவறுதலாக வேறெங்காவது மோதி, இலக்குத் தப்பிப் போகக்கூடாது என்பதில் எப்போதுமே நளாயினிக்குக் கவனம் இருந்தது. கடைசி நேரத்தில் ஏற்படும் பதட்டத்தால் தவறு நேராமல் தவிர்ப்பதற்காக, எந்த நேரமும் சாகரவர்த்தனாவுடன் தன் படகு மோதும்காட்சியையே திரும்பி கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொண்டார்.

★ ★ ★

வர்களுமாய் மக்கள் பரபரப்படைந்தனர்.

“ரைட். கட்டளைக் கப்பல் அவுட்”

என்று உற்சாகத்துடன் கூறிக் கொண்டாலும், அங்கயற்கண்ணியின் நினைவு எல்லோர் மனங்களிலும் மோதியது. போராளிகள் பரபரப்படைந்தனர்.

சீறியெழுந்த அலையை அந்த இருட்டிலேயே மீண்டும் மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

“என்னோடு கலந்துவிட்ட என் மகளை எதற்காக நீங்கள் வீணாகத் தேடுகின்றீர்கள்?”

என்று தம்மைப் பார்த்துக் கேட்பது போன்று ஆர்ப்பரித்த கடலைப் பார்த்து,

இந்த ஆரோக்கியமான மாற்றத்தை நமது சமூகம் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டது. அதனால்தான் இன்னமும் பெண்கள் மீதான பழையகட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தாமல், கட்டிக் காத்து வைத்திருக்கின்றது. ஆனால் இளைய தலைமுறைப் பெண்கள் இந்த மாற்றத்தைச் சரியாகவே புரிந்து கொண்டுள்ளனர். அதனால்தான் நசுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தமது உரிமைகளைப்பற்றி யோசிக்கின்றனர்; அதை மீட்க முயல்கின்றனர். இதனால் ஒரு கருத்துலகமோதல் தோன்றியுள்ளது.

தமிழ் மக்களின் பிற்போக்குக் கருத்துலகமும் முற்போக்குக் கருத்துலகமும் மோத ஆரம்பித்துள்ளது. போராடப் புறப்பட்ட

பெண்களணி முற்போக்குக் கருத்துலகத்தை தன் நடவடிக்கைகளால் வலுப்படுத்துவதன்மூலம் பழைமைவாதத்தை விரட்ட முனைந்துகொண்டிருக்கின்றது.

வேலிக்கு வெளியே கால் வைக்க அனுமதிக்காத சமூகத்திலிருந்து புறப்பட்ட இவர்கள், காடு மேடெல்லாம் பகவீரவாக அலைந்து திரிந்து இந்திய இராணுவத்துடன் மோதினர். பெரு வெளிகளிலே எதிர்க்கு எதிராகக் களம் அமைத்தனர். அதிசக்தி வாய்ந்த, கனமான ஆயுதங்களையெல்லாம் சுமந்து திரிகின்றனர்; எதிரியின் எல்லைக்குள் சத்தமிடாமல் நுழைந்து வேவு பார்க்கின்றனர் ஆழக்கடலில் படகோட்டுகின்றனர்; எதிரியின் கடற்படையைப் பலவீனப்படுத்துவதற்காக தன்னையே கொடுத்து, எதிரிக் கப்பல்களை மூழ்கடிக்கின்றனர்.

இளைய பெண்கள் சமுதாயம் இந்த மாற்றத்தை மிகச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு விழித்தெழவேண்டும். விழிப்புக்கொண்ட ஒரு பெண் சமுதாயத்தால்தான் ஒடுக்குமுறை விலங்குகளை உடைக்கமுடியும். மண் மீட்புப்போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் காலம்தான், பெண்ணினம் தம்மை மீட்க எழுவதற்குரிய சரியான காலமாகும்.

எமது இயக்கத்தில் முதற் களப்பலியான பெண் புலி 2ம் லெப். மாலதியிலிருந்து, கடற்கரும்புலிகள் லெப். கேணல். நளாயினி மேஜர் மங்கைவரை ஒன்றை உலகத்துக்கு நிரூபித்திருக்கின்றார்கள் ‘பெண்கள் முயன்றால் முடியாது எதுவுமில்லை’ என்பதே அது

இலக்குக்கு மிக அண்மையிலுள்ள ஒரு தரைப் பகுதி. லெப். கேணல் நளாயினி, மேஜர் மங்கை, கப்டன் லக்ஷ்மன், கப்டன் வாமன் உட்பட கடற் புலிகளின் பெண் - ஆண் போராளிகளைக் கொண்ட ஒரு அணி தயார் நிலையில் நின்றது. அங்கு நிற்கும் வரை சமையல் முறை ஒரு நாள் ஆண் போராளிகளுக்கும், மறு நாள் பெண் போராளிகளுக்கும் என மாறி மாறி வரும். பெண் போராளிகளின் சமையல் முறை என்றால் நளாயினிதான் ‘மெயின் குக்’. சுவையாகச் சமைப்பவர்களுக்கு கன்டோஸ் வாங்கித் தருவதாக சூசையணனை சொல்லியிருந்ததால் போட்டியாகத்தான் சமையல் நடக்கும். சாப்பாட்டு நேரத்தில் வழக்கம்போல நளாயினி பெண் போராளிகள் எல்லாரையும் தன்னைச் சுற்றிவர இருத்தி, சேற்று குழைத்துக் கொடுத்து. --

தன் படகு மோதி சாகரவர்த்தனா நீருள் மூழ்கத் தொடங்கியதும் எல்லோரும் சாப்பிட என்று இனிப்புக் கொடுத்து...

1994. 09. 19 அன்று நள்ளிரவில், தயாரிக்கப்பட்ட திட்டத்தில் எந்தப் பிச்சுமே இல்லாமல், செய்து பார்த்த பயிற்சிகளில் எந்தத் தவறுமே நேராமல் நளாயினியும் மங்கையும், இவர்களைத் தொடர்ந்து வாமனும் லக்ஷ்மனும் மோதியதில் சாகரவர்த்தனா மூழ்கத் தொடங்கியது.

★ ★ ★

நளாயினியையும் இன்னும் எண்ணற்ற வீரர்களையும் தன்னுடனணைத்துக்கொண்ட கடலன்னையின் அலைக் கரங்களிலே நீந்தி விளையாடி, வீரகோட்டிப் பயிற்சிகள் செய்யும் அந்த வேகமான வீராங்கனைகள் யார்? தெரியவில்லையே?

இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டப் போய்ப் பார்ப்போமே!

அட, நளாயினி படையணி!

★ ★ ★

கொண்டாள். இன்னும் இன்னும் கோடிக்கணக்கான நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் பேசப்படப்போகும் வரலாறாக ஆனாள்.

திவுப் பகுதியைப் கைப்பற்றும் நோக்கில் இலங்கை இராணுவம் எடுத்த நடவடிக்கையின் ஒரு கட்டமாக வேலணையை ஆக்கிரமிக்கமுயன்ற போது, தாய்க்கோழி தன் குஞ்சுகளைப் பருந்திடமிருந்து பாதுகாக்க வேண்டித் தன் சிறகுகளை விரித்து குஞ்சுகளை முடிக்கொண்டது. இன்று அந்தக் குஞ்சு, பருந்தின் காலொன்றையே முறித்துப் போட்டு விட்டது.

★ ★

இந்திய வல்லாதிக்கத்தால் கேணல் கிட்டு அவர்களும், அவரின் தோழர்களும் வீரச் சாவைத் தழுவிக்கொண்ட நாளில் தன்னைப் புலியாக்கியவள், தன்னையும் சரித்திரமாக்கினாள்

வாழ்த்தரின் பிறந்தோம் அதற்காய் வாழ்வோம்

உள்ளத்தே தோன்றும் உணர்வு வெளிப்பாடுகள் ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம் உள் சமநிலை பாதிக்கப்படுகின்றது. எவ்வாறு உடல் ஆரோக்கியத்தை முக்கியமாகக் கருதுகின்றோமோ, அவ்வாறே உள் ஆரோக்கியமும் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். வாழ்க்கையில் தாங்கமுடியாத சோகங்களும் ஏமாற்றங்களும் சோர்வும் விரக்தியும் மனிதரின் உள் ஆரோக்கியத்தைச் சிதைவுபடுத்துகின்றன. இதன்மூலம் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சவால்களுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் மனிதர்களால் முகம் கொடுக்க முடியாமற்போகிறது. இதன் உச்சக்கட்டமாக, தற்கொலை முயற்சிக்கு அவர்களைத் தூண்டிவிடுகிறது.

உலகில் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபடுவோரின் விகிதாசாரம் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. நாகரிக முன்னேற்றமும் அதன்மூலம் வாழ்க்கைத் தேவைகளின் அதிகரிப்பும் மனித சமுதாயத்திலே பாரிய பொறுப்புகளை ஏற்படுத்தி விட்டன. வாழ்தலுக்கான போராட்டத்தில் ஒவ்வொரு மனிதர்களும் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றார்கள். பிரச்சினைகள் சிக்கலாகும்போது அதற்கு முன் கொடுப்பதில் பாரிய உள்தாக்கங்களை அடைகின்றார்கள். இந்தப் பிரச்சினைகளைத் துணிந்து எதிர்நோக்கச் சக்தியற்றவர்கள் வாழ்வை வெறுக்கும் நிலைக்குத் துணிந்துவிடுகின்றார்கள். விரக்தியும் சோகமும் ஏமாற்றமும் அவர்களை இந்த நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகிறது.

“வாழ்க்கையில் வெயிலில் கொஞ்சம் காய்ந்தும் மழையில் கொஞ்சம் நனைந்தும் வந்ததால் எனக்கு நன்மையே ஏற்பட்டிருக்கின்றது”

என்பது லாம்பெல்லோவினு கூற்று. வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத தோல்விகளும் ஏமாற்றங்களும் ஏற்படும் போது அவற்றிலிருந்து தப்பி ஓடி வாழ்க்கையின் முடிவைத் தேடிக்கொள்ளாது, அவற்றை எதிர்கொண்டு வெற்றிகொள்வதே வாழ்க்கையை அர்த்தமுடையதாக்கும். விலங்குகள்தம் இயல்புக்கங்களுக்கு மட்டுமே உட்பட்டு வாழ்கின்றன. மனிதனோ, விலங்கு உணர்வுகளை மாற்றியமைத்துக் கொண்டு தன் மன உணர்வுகளால் வாழ்ந்து வருகின்றான். இந்த மன உணர்வுகள் பலவகையான அனுபவத்தாக்கங்களை உண்டாக்கின்றன.

சமுதாய நடைமுறைகள், ஒழுக்கவிதிமுறைகள் அவ்வப்போது மாறி வரும் நாட்டுச் சூழ்நிலைகள், மாறிவரும் புதிய மனப் போக்குகள், அவரவர் பெறுகின்ற கல்விப் பயிற்சிகள், சமூகத் தொடர்புகள், இன்னும் இவை போன்ற பலவும் ஒருவருடைய மனப் போக்குகளை மாற்றியமைக்கின்றன. புதிய புதிய தேவைகளை உருவாக்குகின்றன. புதிய புதிய வாழ்க்கை நோக்கங்களையும் கனவுகளையும் வளர்ப்புகின்றன. சமுதாய வாழ்க்கை, நடைமுறைப்

போக்குகளில் இந்தப் புதிய நாகரிக மாற்றங்களினால் தாக்கங்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. நாகரிகம் வளர வளர இந்தத் தாக்கங்களின் அளவும் பிடிப்பும் மிகுதியாகின்றன வாழ்க்கைப் போராட்டங்களின் வகைகளும் விரிவடைகின்றன.

இந்தப் போராட்டத்தின் விரிவுகள், மனதின் அமைதியைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. இதன் சாதக, பாசக விளைவுகள் மனித சமூகத்தின் ஒவ்வொருவரிலும் விளைவுகளை உண்டு பண்ணிவிடுகின்றது. இதில் பாசகமான விளைவுகள் ஏற்படும்போது மனித மனங்களில் விரக்தியும் சோகமும் குடிக்கொள்கின்றது. “மனிதர்களைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டுவது ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஏற்படுகின்ற மன அதிர்ச்சிதான்.” என்பார்கள். இந்தக் கடுமையான மன அதிர்ச்சியானது மனதின் சிந்திக்கும் சக்தியை அறவே அழித்து விடுவதால் தான் அவர்கள் இத்தகைய முடிவுகளைத் தேடிக்கொள்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு மனிதர்களுக்கும் வாழ்வுக்கான உந்துதலும் சாவுக்கான உந்துதலும் இருக்கின்றது என்பது உளவியலாளர்களின் கருத்தாகும். இதில் வாழ்வுக்கான உந்துதலைவிட சாவுக்கான உந்துதல் மேலோங்கும் போது தற்கொலை எண்ணம் தோன்றுகின்றது என்கின்றனர். அதாவது உள் சமநிலை பாதிக்கப்படும்போதே இந்த முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

எமது சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை இந்தத் தற்கொலை முயற்சிகளில் பெரும்பாலும் ஈடுபடுவது பெண்களே என்று பரவலான கருத்து நிலவுகின்றது. நடைமுறையில் பார்த்தும்போது அதுவே உண்மையும்கூட. ஏன் இவ்வாறு உள்ளது என்பதற்கான விடை ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்படவேண்டியது. ஆனால் குடும்ப உறவுகளில் ஆண்களைவிடப் பெண்களை பாரிய பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றார்கள் என்பதுமட்டும் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய ஒன்று. ஒரு குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை கூடியளவு பொறுப்புக்களைப் பெண்கள்தான் சமூகத்தின் தாரகர்கள். அவளது பொறுப்புகள் பெரியதாக இருக்கின்றன. வீட்டு நிர்வாகம், குழந்தை வளர்ப்பு மற்றும் குடும்பத்தின் முக்கிய விடயங்களில் தன்னை ஆழமாகப் புதைத்து நிற்பவள் பெண்தான்.

இதன் அடிப்படையில் ஒரு குடும்பத்திலுள்ள தாய் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பல தரப்பட்டவையாய் இருக்கின்றன. குடும்பத்தில் நிகழும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளுக்கும் அவளே பதில் சொல்ல வேண்டியவளாகின்றாள். உதாரணமாக, குழந்தை

ஒன்று நோயின் காரணமாக இறந்துவிட்டது என்றால் ‘தாயின் கவனிப்பு சரியில்லை’ என்று விமரிசனம் செய்யப்படும். அதேபோல், பிள்ளை ஒன்று தவறான பாதையில் சென்றுவிட்டது என்றால், ‘தாய் வளர்த்த வளர்ப்புச் சரியில்லை’ என்று பழியை மூற்று முழுதாகத் தாய்மேல் சுமத்திவிடுவதே வழமை. எனவே குடும்பச் சூழலைப் பொறுத்தவரை தாயானவள் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கவேண்டியவளாகின்றாள். ஒவ்வொரு தாயும் நாலு பேர் தன்னைக் குறை சொல்லக்கூடாதே என்று ஒரு நிரந்தரமான அச்சத்துடன் தான் வாழ்கின்றாள். பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்காத பெண்கள் வாழ்வில் விரக்தியுற்று வாழ்வின் முடிவைத் தேடிக்கொள்கின்றனர். பிரச்சினைகள் சிக்கலாகும்போதெனம் சிதைந்து ‘இந்த வாழ்வு எனக்குத் தேவையில்லை’ என்றும் நினைத்து விடுகின்றாள். இந்த நினைப்பு திடீரென மனப் புண்ணாக மாறி மிகுதியாகும்போது தற்கொலைக்கான தூண்டல் ஏற்படுகின்றது.

சுதாமதி

சிறு சிறு பிரச்சினைகளுக்கும் அலரிவிதைகளை உண்டு தற்கொலை முயற்சிகளில் இறங்குவது இன்று சர்வ சாதாரண ஒன்றாகப் போய் விட்டது. உண்மையில் பெரும்பாலான பெண்கள் தற்கொலை செய்ய வேண்டும் என்று முன் கூட்டியே திட்டமிடுபவர்களல்ல. உடனடி நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகள் உளநிலையைக் குழப்பும் போது எடுக்கப்படும் உடனடி முடிவாகவே இது ஆமைந்து விடுகின்றது. அதாவது, ‘எதற்காக, ஏன் இப்படிச் செய்கின்றேன்?’ என்று சிந்திக்காமல் குறிப்பிட்ட கணநேர உணர்ச்சிவசப்படுதலின் விளைவே இதுவாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிமிட நேரங்கள் தானும் ஏன் தற்கொலை செய்கின்றோம் என்று சிந்திப்பார்களேயானால் முடிவை மாற்றிவிடும் சாத்தியக்கூறுகள் நிறைய உண்டு. தமது இயலாமையை வெளிப்படுத்த முடியாமல் மற்றவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டு ஈடுபடுகின்ற செயற்பாடே இதுவாகும். தீவிரமாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு, தமது பிரச்சினைகளுக்கு இதுதான் தீர்வு என நினைத்து, அநேகமான பெண்கள் தற்கொலை முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் பெண்கள் நிறைய உள்தாக்கங்களைச் சந்தித்துள்ளனர். இராணுவ அளர்த்தங்களால் வீடு வாசல்களை இழந்த நிலை, குடும்பத்திலுள்ள உழைப்பாளரை இழந்த

நிலை, மற்றும் பொருளாதாரச் சுமை-இவற்றின்மத்தியில் வாழும் குடும்பங்கள் அநேகம். இக் குடும்பங்களைப் பொறுப்பேற்று நிர்வகிக்கும் பெண்களின் உளத் தாக்கங்கள் அளப்பரியவை. இத்தகைய உளத்தாக்கங்களின்மத்தியில் குடும்ப பாரத்தைக் கொண்டு இழுக்கும் பெண்கள், திடீரென மேலும் பாரிய பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும்போது அவற்றுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடுகின்றனர்.

எனவே இந்தப் பிரச்சினை யானது பெண்கள் மத்தியில் அதிகரித்துச் செல்வதற்கு அநேக காரணிகள் பின்னணியில் நிற்கின்றன. இப்பிரச்சினைகளானது பெண்ணினது சமூகச் சூழ்நிலைகள், அவளது வளர்ப்பு முறை என்பவற்றோடு ஆழமான தொடர்புடையதாக இருக்கின்றது.

பெண் சிறுவயதிலிருந்தே ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளேயே வளர்க்கப்படுகின்றாள். ஆண் பிள்ளைகளைப் போலல்லாது, அவளது சுதந்திரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த நிலை பெண்களைச் சுயமாக முடிவெடுக்கும் ஆற்றல், திறமை என்பவற்றில் அவள் உச்ச நிலையினை அடைய முடியாது தடுத்து நிற்கின்றன. மற்றும் அவளைச் சுற்றிய உறவு வலைகள், தொடர்புகள் என்பனவும் குறுகியதாகவே உள்ளது. ஒரு தாயை எடுத்துக் கொண்டால் அவளுக்கு கணவனும் குழந்தைகளும் அவளைச் சுற்றிய நெருங்கிய உறவுகளுமே உலகமாக இருக்கின்றது. இதன் அடிப்படையில் அவள் பல தரப்பட்ட மனித உறவுகளைச் சந்தித்து தனக்கெனப் பரந்த நண்பர்களைக் கொண்டிருப்பது குறைவு. எமது பண்பாட்டு மரபுகளும் பெண் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் முறைகளும் பெண்ணை வீட்டுக்குள் அடக்கியே வளர்த்து வந்திருக்கின்றது.

பெண் என்பவள் இன்னும் எமது ‘வேலிப் பாரம்பரியங்களைத்’ தாண்டாதவளாக இருக்கின்றாள். ஆனால் ஆணினுடைய உலகமே பரந்துபட்டதான வெளியுலகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி யதாகவே ஆமைந்திருக்கின்றது. இதன்மூலம் அவள் வெளியே சந்திக்கும் மனிதர்களை, அவர்களது பிரச்சினைகளை அறிகிறாள். பலதரப்பட்ட நண்பர்களைத் தனதாக்கிக்கொள்கின்றாள். இதன்மூலம் அவளது பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பது அவனுக்கு இவருவாகிறது. தட்டிக்கேட்கும், தட்டிக்கொடுக்கும் நண்பர்கள் அவளது பிரச்சினைகளை இலகுபடுத்தி, எந்தப் பிரச்சினைக்கும் முகம் கொடுக்கக் கூடிய ரீதியில் வளர்த்துவிடுகின்றனர்.

“தலறுகளை எதிர்கொண்டு விளக்கிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய துணியை ஆட்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு இன்றியமையாதது உயிர்த் துடிப்பான மனித உறவாகும்”

என்ற உளவியலாளர் அட்லரின் கூற்றுப்படி, மனித உறவுகள் விரிவுபடுத்தப்படவேண்டியது அவசியமாகிறது; பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போது அந்தப் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு வடிகாலாக ஆழமான நட்பு வேண்டும். புரிந்துணர்வு வடிப்படையில் நல்ல நட்புமலர வேண்டும்; இத்தகைய குறைபாடுகளைக் களைந்து பெண்பிள்ளைகளை தன்னம்பிக்கையுடையவர்களாகவும் சுயமான ஆற்றலுள்ளவர்களாகவும் வளர்ப்பதில் ஆழமான கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களிடையே ஆழமான புரிந்துணர்வும் விட்டுக்கொடுத்து நடக்கும் மனப்பாங்கும் வளரவேண்டும். ஒருவரது தனித்தன்மைகளுக்கு மதிப்பளித்து, உள்ளார்ந்த ரீதியில் பல பிரச்சினைகளை அணுகி எதையும் வெளிப்படையாக மனம் திறந்து கதைப்போமாகில், அந்நேரமான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணலாம் பெண்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளை தங்களுக்குள்ளேயே புதைத்து வைப்பதைத் தவிர்த்து, எதையும் சவாலாக ஏற்று வாழப் பழகவேண்டும். பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியும் பயிற்சியும் அளித்து துணியும் அறிவும் நன்மதிப்பும் உடையவர்களாக உருவாக்க பெற்றோரும் சமூகமும் முயலவேண்டும். இது மிகவும் அவசியமானது என்னும் உணர்ச்சியோடு செயற்படுத்த முன்வரவேண்டும். தற்கொலைச் செய்தியைப் படித்ததும் சிறிது நேரம் பரிதாபப்பட்டு விட்டு அதனை மறந்து போகாது, மீண்டும் அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை சமூகத்தில் நிகழாமல் தடுப்பதற்குரிய வழிவகைகளை ஆராய்வது முதன்மையானதாகும். ‘வாழத்தான் பிறந்தோம், சாவதற்காக அல்ல’ என்ற உளப்பக்குவம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஊட்டப்படவேண்டும். சமூகத்துக்குப் பயன்படாத அர்த்தமற்ற சாவுகளைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

குடும்பப் பிரச்சினைகளில் பெரும்பாலும் உணர்ச்சி வேகங்களே முதன்மை பெறுகின்றன. அறிவோடு சிந்தித்து ஆராய்ந்து நிதானமாகச் செயற்படுகின்ற மனப்பான்மை ஏற்படவேண்டும். ஒவ்வொரு பெண்ணின் வாழ்வுக்கும் வலுவான நேரக்கம் வாழ்க்கைத்தேவை என்பன உறுதியாக இருக்கவேண்டும்.

பொதுவான குடும்பங்களின் நடைமுறைகள் பலவும் உளவியல், பொருளாதார நிலை சமூகவியல் போன்ற அடிப்படைகளில் திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும் என்று கூடக்கூறலாம். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையும் தனக்கும் சமுதாயத்துக்கும் பயன் அளிப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்ற மனப்பக்குவம் வளருகின்ற முறையில் கல்விப் பயிற்சிகளும் ஒழுக்கங்களும் முறைப்படுத்தப்படுவது நன்மை தருவதாகும். இவை, வாழ்வை வெறுக்கும் மனப் போக்கைத் தடுத்து

இங்கேயும்

அகலிகைகள்

நமது சமூக அமைப்பு மிகவும் இறுக்கமானது. சிலந்தி வலையைப்போன்ற பல பின்னங்களைத் தம்மைத் தாமே இறுக்கப் பிடித்திருப்பது. இங்கே பெண் என்பவர் சில சமயங்களில் மிக முக்கியமான உயிரியாக நோக்கப்படுகின்றார். சிலபோது அவர் இருப்பதே பொருட்படுத்தப்படுவதில்லை. ஏனோ தெரியவில்லை, நம் சமூகம் பெண்கள் விடயத்தில் மிக மிக இறுக்கமாகவே நடந்து கொள்கின்றது.

குடும்பத்தின் அல்லது நாட்டின் மிக முக்கியமான முடிவுகளை எடுப்பதற்கான ஆலோசனை நடைபெறும் சமயங்களில், முடிவு எடுக்கப்படும் சமயங்களில் தம்மிடையே 'பெண்' என்று ஒரு இனம் இருப்பதை நம் சமூகம் பொருட்படுத்துவதில்லை.

மனைவி உடனிருந்தால் மட்டுமே கலந்து கொள்ளக் கூடியதான மத நிகழ்வுகளின் போதும், இயல்பான உணர்வுத் தேவை எழுகின்ற வேளைகளிலும் மட்டுமே பெண் ஒரு முக்கிய உயிரியாகக் கருதப்படுகின்றாள்.

இவ்வாறு நம் சமூகத்திடையே பெண் என்பவள் தேவைப்பட்ட நேரங்களில் பயன்படுத்தப்படுவதும், தேவையற்ற நேரங்களில் அலட்சியப்படுத்தப்படுவதுமான நடைமுறையே அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வழக்கிலிருந்து வருகின்றது. பெண்ணைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான பார்வை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலுமே நம் சமூகத்திடையே இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

பெண்ணின் நலன்களைப்பற்றியும் அவளது ஆடிப்படை உரிமைகள் பற்றியும் ஒருவிதமான கவலையையோ அக்கறையையோ கொண்டிராத சமூகம், அவளது நடவடிக்கைகள் தனக்கு ஏற்புடைய தல்லாமல் இருக்கின்றது என எண்ணினால், அல்லது பெண்ணை இப்படியே விட்டால் அவள் தம்மையே விஞ்சிவிடுவாள் என்ற அச்சம் ஏற்பட்டால், அப்பெண்ணைக் கடுமையாக விமரிசிக்கும், அந்த நேரங்களில் எல்லோராலும் பரபரப்பாகப் பேசப்படுகின்ற ஒரு விந்தைப் பொருளாகப் பெண் மாற்றமடைகின்றாள். பெண்ணின் பக்கமே நியாயம் இருந்தாலும், அவளுக்கே 'குற்றவாளி' என்று பட்டம் சூட்டப்படும். சிற்சில சமயங்களில் வெகு அபூர்வமாக, யாரோ ஒரு சிலரால் அவள் பக்க நியாயம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

நம் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் மனத்தளவில் அனுபவிக்கின்ற இதே துயரங்களை, துன்பங்களை, அகலிகை' என்ற ஒரு பாத்திரமும் அனுபவித்தது. அகலிகையின் செயலின் சாதக, பாதக விளைவுகளை ஆழ்ந்து நோக்கி, அவள் பக்க நீதி அந்திகளைக் கருத்தில் கொண்டு அவளைப் படைத்தவர் களும் இருக்கின்றார்கள். இவை எதையுமே கருத்தில் கொள்ளாது அகலிகையை ஒரு தலைப் பட்சமாகக் குற்றம் கூறியவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

வான்மீகியிசுது படைப்பில் அகலிகை திடமனமில்லாத, ஆசைக்கு இலகுவில் அடிபணிந்து போகின்ற பெண்ணாகச் சித்திரிக்கப்பட்டாள்.

'அழகே வடிவெடுத்து வந்த எண்ணிறந்த தேவ கன்னிகளுக்குத் தலைவனான தேவேந்திரன், அவர்களை அலட்சியம் செய்து, தன்னை மேலாக எண்ணி ஆசை வைத்ததால் கர்வமடைந்து, புத்தி மயங்கி அவளிடம் ஆசை வைத்தான், பிறகு தன் இச்சை நிறைவேறியதால் மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரனைப் பார்த்தது.

'உன் நட்பால் மிஷும் ஆனந்தமடைந்தேன். மகா முனிகர் வருவதற்கு முன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போ, உனக்கும் எனக்கும் இதனால் யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.'

என்றாள்.

என்றவண்ணம் அகலிகையை வான்மீகி படைத்தார். கம்பனுடைய அகலிகையோ, உறவின்போது இடையில், தன்னுடனிருப்பது கணவரல்ல, வேறொருவர் என்று தெரிந்து கொள்கின்றாள். ஆனாலும் அமைதியாக இருக்கின்றாள். கணவனல்லாத பிறனுடன் வாழ்வது தகாதது என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

முதலியார், அகலிகையைக் குற்றமுடையவளாகக் காட்டாவிடினும், அந்தச் சம்பவத்தின்பின் அவள் தனது தராதரத்தை நினைத்துப் பலவாறு மறுகுகிறாள். முதலியாருடைய அகலிகை தாழ்வு மனப்பாங்கு கொண்டவர்.

யோகியாரின் அகலிகை குற்றமற்றவர். இந்திரன் தன் இச்சையை அவளிடம் வெளியிட்டபோது அவனை இடித்துரைக்கும் நேர் நெஞ்சு கொண்டவர். ஆனாலும் 'கல்லா னாலும் கணவன், புல்லா னாலும் புருசன்' என்ற மூடக் கோட்பாட்டில் ஊறிப்போனவளாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.

கல்லாக இருந்த அகலிகை உயிர் பெற்றபின் கோதமன் அவளுடன் வாழ மறுக்கின்றான். சிறுவயதில் இந்திரனுடன் அகலிகை நட்பாக இருந்ததை இழித்துரைக்கின்றான். 'இந்திரனை அகலிகை அப்போது காதலித்தாலேதான், பின்னர் இத்தகைய தவறு நேர்ந்தது' என்று பொய்க் காரணம் கூறுகின்றான்.

ஆனாலும் இராமனின் கட்டளைப்படி அகலிகையிடம் கோதமன் மன்னிப்புக் கேட்பதற்காய் அவளின் பாதங்களில் விழ முன், தான் கோதமனின் பாதங்களில் விழுகின்றான். அவன் தன்னை அந்நியர் முன் இழிவு படுத்திய பின்னும் அவனோடு வாழ இசைக்கின்றான். ஏனென்றால் கோதமன் ஆண். அதிலும் அகலிகையின் கணவன் அல்லவா? அவன் அவளை என்ன செய்தாலும் அது சரி அல்லவா? (இதை எழுதியதும் ஒரு ஆண் என்பது இங்கு தோக்குத்தரமே.)

மகா கவியாரின் அகலிகை மிக்க மன வலிமை உடையவர். தன்னுடன் உறவு கொண்டவர் ஒரு அந்நியன் என்பதை அறிந்த அக்கணமே தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தி தன்னை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிடுகின்றாள் (கல்லாகின்றாள்.)

ஒரு பெண், ஆணாதிக்க சமுதாய அமைப்பின் இறுக்கமான பிடியில் நசியுண்டு, தன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்ட முடியாது வாழ்கின்றாள் என்ற விடயம், ஞானியின் அகலிகை தன் செய்தியில் கூறும் விடயங்களில் ஒன்று.

மலையமான் தேவி

'மாளோடு ஓட, விரும்பிய என் காட்களில் மந்திரக் சயிறு பூட்டினான்.

காடெல்லாம் சுற்றிவர விரும்பிய என்னை குடிசைக் கொட்டிலில் கட்டிப் போட்டான்' மதம் எவ்வாறு பெண்களை அடக்கியது என்பதையும் அவள் சொல்லுகின்றாள். 'மனக் கொடி விட்டைக் கட்டும்போது வேதப் படையால் வெட்டிப் போட்டான்' ஞானியின் அகலிகை சமூகத்தின் பல பிரச்சினைகளையும் பார்க்கின்றாள். ஒரு பெண்ணின் உள் மன உணர்வுகளை தன்மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

புதுமைப் பித்தனின் அகலிகை மேல் கௌதமர் அளவற்ற அன்பும், நம்பிக்கையும் கொண்டவர். அத்தோடு அகலிகையும் அந்நிய ஆடவரை நாடுபவளல்ல, இருவரிடையேயும் ஆழமான புரிந்துணர்வு இருப்பதால், அகலிகை அறியாமல் இந்திரனுடன் உறவு கொண்டதை கௌதமர் பொருட்படுத்தவில்லை.

பிச்சமுர்த்தியின் உயிர்மகளில், ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத ஆணின் மனைவி (?) யாக மாறுகிறாள் அகலிகை. தன்னுடைய உணர்வுகளை கௌதமரிடம் வெளிப்படுத்தியும் கூட, கௌதமர் எதையுமே கருத்தில் எடுக்கவில்லை. ஆனால் அகலிகையைத் தன் மனைவியாகச் சரியான முறையில் பேணாத கௌதமர், அவள் இந்திரனோடு உறவு கொண்டதும் சிற்றமடைகின்றார். அவளை உணர்வுகளே இல்லாதவளாய், கல்லாய் மாறும்படி சாபமிட்டார். தன்னுடைய உடைமையாகத் தான் நினைத்த அகலிகையை இன்னொருவன் உடைமை கொள்ளக் டாது என்ற கௌதமரின் வக்கிர உணர்வுக்குப் பலியாகிய அகலிகை கல்லானாள். இங்கே கௌதமரில் ஆதிக்கத்தின் உச்சவெறி தெரிகிறது.

'அகலிகை' என்ற பாத்திரத்தை துன்பப்படுகின்ற, தன் துயர்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள யாருமேயற்ற ஒரு பெண்ணுக்குரிய எடுகோளாக நாம் கொள்ளுவோம். அப்படிப் பார்க்கப்போனால் ஒவ்வொருவருடைய கோணத்திலும் அந்தப் பெண் என்ன பார்வையில் தெரிகிறாள் என்பது தெளிவாகும். தன் பணவியுடன் சந்தர்ப்பம் ஒரேவன்

உறவு கொண்டான் என்பதை அறியும்போது ஒவ்வொருவருடைய கௌதமர்களும் வெவ்வேறு விதமாக நடந்து கொள்கின்றனர் என்பதை அவதானிக்கலாம்.

வான்மீகியின் கௌதமர் ஒரு விதமான விசாரணையுமின்றி அகலிகையைக் கல்லாகுமாறு சபிக்கின்றனர். கம்பனின் கௌதமர் 'விலைமகள்' என்று அகலிகையைக் கூறுகின்றார். முதலியாரின் கௌதமர் 'உனக்கே தெரியாமல் நடந்த தவறை நினைத்து உனக்குள்ளேயே நிரந்தரமல்ல கல்லாவாய்' என்கிறார். இங்கே முதலியாரின் கௌதமர் தன் மனைவியின் மனவேதனையைத் தணிப்பதற்காகவே அவளைக் கல்லாக்கினார். யோகியாரின் கௌதமர், இல்லற ஒழுக்கத்தை அழித்த அகலிகை உடனேயே கல்லாக வேண்டும் என்கிறார். பிச்சமுர்த்தியின் கௌதமர், அகலிகை மானத்தை இழந்துவிட்டதாகவும், தன்னை ஏமாற்றிப் பதிகவும் அவளுடைய உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள யாருமே இல்லாதவண்ணம் கல்லாகுமாறும் சபித்தார். புதுமைப் பித்தனின் இரு கௌதமர்களும் ஒருவர் 'மனத் தூய்மையில் தான் கற்பு சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் என்ன செய்யமுடியும்?' என்கிறார். மற்றைய கௌதமர், 'அவளை விலை மகள் என்று ஏசியனதீய எண்ணி எண்ணி மறுகின்றார்.

புதுமைப்பித்தனின் அகலிகை சற்று வித்தியாசமானவர்.

'உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்கமுடியுமா? நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப்போகின்றதா, உள்ளத்தைத் தொடவில்லை பானால்?'

என்று சீதையிடம், சீதையின் அக்கினிக் குளியலை விமரிசனம் செய்யும் தர்க்கவாதியாக அவள் தோன்றுகிறாள்.

எழுதியவர்களின் மனநிலைக்கேற்ப அகலிகைகளும் கௌதமர்களும் தம் இயல்பில் வேறுபடுகின்றார்கள்.

தேரிந்தே தவறிய அகலிகையும்,

தெரியாத் தனமாகத் தவறு நேர்ந்தபோதிலும் கணவனால் புரிந்து கொள்ளப்படாமல் சாபமிடப்பட்ட அகலிகையும்,

கணவன் தன் இச்சைகளை நிறைவேற்றாததால் தவறவேண்டிய சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட அகலிகையும்,

நடந்த சம்பவத்தைத் தீர விசாரிக்காது அல்லது விசாரிக்க விரும்பாது தன் மனைவியையே குற்றம் சாட்டிய கௌதமர்களும்,

தவறு நடந்ததற்கான காரணம் தெரியாத போதும் மனைவியிடம் பரிவு கொண்டு அவளை ஆறுதல்படுத்தி கௌதமர்களும் ..

ஒரு சமூகத்தில் வாழும் பல தரப்பட்ட மக்களது பலதரப்பட்ட மன உணர்வுகளை அகலிகைக் கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் தன்னிச்சைப்படி அவளை நடத்தும் ஆடவர்களும் வருகின்றார்கள். அவளைப் புரிந்துகொள்கின்ற, அவளின் நலனில் அக்கறை கொள்கின்ற ஆடவர்களும் வருகின்றனர்.

ஒரு பெண்ணின் நடவடிக்கைகள் சமூகத்தில் எப்படி நோக்கப்படுகின்றன, ஒரு பெண் எப்படி நோக்கப்படுகின்றாள் என்பதற்கு ஒரு சிறு உதாரணமாக அகலிகையைச் சுற்றி நடமாடுகின்ற பாத்திரங்களின் நடவடிக்கைகளைச் சொல்லலாம்.

இன்று எம்மிடையே கூடப் பல அகலிகைகள் (அவளை நாம் துன்பப்படுகின்ற ஒரு பெண்ணுக்கான எடுகோளாகத்தான் கருதுகின்றோம்) தம்மைத் தமக்குள்ளே வைத்துப் பூட்டியவாறு, உணர்வுகள் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் கற்களாகச் சமைந்திருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு எப்போது சாபமிட்டி கிடைக்கப்போகின்றது? (இலக்கியங்களில் வந்தது போன்று இங்கு இராம, இலட்சுமணர்கள் வர மாட்டார்கள். ஆகவே நாங்களேதான் ...) புதுமைப் பித்தனின் சாபவிமோசனத்தில் வரும் அகலிகை போன்று யார் சற்று வித்தியாசமாகச் சித்திக்கப்போகின்றார்கள்.

இந்த அகலிகைகளின் சாபம் தீர, அவர்களே தான் முயல்வேண்டும் என்ற உண்மையை எல்லாப் பெண்களும் புரிந்துகொள்ளின்றவரை, புரிந்துகொண்டு எழுந்துகொள்கின்றவரை கற்களாக இருப்பதைத் தவிர இவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை.

உயர உயர அலைகளை வீசியெறியும் கடலுடன் நெருங்கிய நேசமான உறவை வைத்திருக்கும் அந்தக் கடற்கரை. ஒரே வெண் மணல் பிரதேசம்.

சாதாரணமாக எந்த ஒரு இளம் பெண்ணுக்கும் இந்த வெண்மணற் பரப்பைப் பார்த்தால், தோழியருடன் ஓடிப் பிடித்து விளையாடத் தோன்றும்.

கால்களைப் புதைய வைக்கும் அந்தக் கடற்கரை மணலிலே உறுதியாகக் காலடிகளைப் பதித்தவாறு கடற்பரப்பிலிருந்து தரையை நோக்கி வீசும் வேகமான காற்றை ஊடறுத்தவாறு, நீச்சல் பயிற்சியில் ஈடுபடுவதற்காக கடற்புலிகள் மகளிர் படையணி கடலை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தது. பெரும் மலையையே புரட்டிவிடுவது போன்ற வேகத்துடன் உயரக்கிளம்பி, 'வாருங்கள் வீராங்கனைகளே, வணக்கம்' என்று இவர்களை நோக்கி கூறிப் பணிவதுபோன்று அலைகள் கீழே விழும். எத்தனை தரமும் மேலே மேலே எழுந்து விழுவதில் அந்த அலைகளுக்கு சலிப்பதில்லை. அந்த அலை நடுவே நீந்திச் செல்வதில் பெண்புலிகளும் சளைப்பதில்லை.

திடீரென கடலின் மேற்பரப்பில் ஏதோ பரபரப்பு. மீனவர்களின் படகுகள் வேகவேகமாகக் கரையை நோக்கித் திருப்பப்பட்டன. சிலர் படகுகளை, வலைகளை விட்டுவிட்டு நீரில் குதித்து நீங்க முயல்வது தெரிந்தது. மேற் கடலிலே எதிரியின் டோரா படகுகள் துரத்துகின்றன போலும். அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். கடற் புலிகளை எதிர் நோக்குவதைத் தவிர்த்துக்கொள்வதற்காக இப்போ தெல்லாம் எதிரியின் கடற் படகுகள் மேற் கடலிலேயே நின்று தாக்கிவிட்டு ஓடுவதுதான் வழமையாகிவிட்டிருந்தது.

படகுகளுடன் திரும்பியவர்களுக்கும் எல்லாவற்றையும் கடலிலே விட்டு விட்டு உயிரை மட்டும் காப்பாற்றி நீந்தி வந்தவர்களும் போக, ஏனையோர் ..

அலை அடித்து ஒவ்வொரு உடல்களையும் கரையில் கொண்டு வந்து தள்ளியது. மீனவக் குடும்பங்களின் கண்ணீர் அலை, கடலுடன் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நீச்சல் பயிற்சியில் ஈடுபடவேண்டுகரைக்கு வந்த பெண் புலிகளின் மனம், ஏழைகளின் கண்ணீரில் இடையது. அனுதாபத்துடன், அந்த மக்களின் நிலையைப்பற்றித் தமக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அங்கயற்கண்ணியின் மனம் இறுகிப் பாறையானது.

"இவங்களுக்கு இதுக்கு ஒரு சரியான பதிலடி குடுக்கவேணும்"

அந்த நிமிடத்திலேயே மனதளவில் அவள் ஒரு கரும்புலியானாள். இலங்கைக் கடற்படையின் கப்பல் ஒன்றைக் கரும்புலித் தாக்குதல் மூலம் அழிக்கவேண்டும் என்று எண்ணம் அப்போதுதான் அவள் ஆழ வேரோடியிருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்தும் எமது மக்கள் இலங்கைக் கடற்படையின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி, எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஓடி வருவதும், அன்று முழுவதும் (வருமானம் இல்லாததால்) ஒரு வேளைக் கஞ்சிகூடக் குடிக்க வழியில்லாமல், பசியுடன் அழும் தம் குழந்தைகளை சமாதானம் பண்ணமுடியாமல் தமக்குள்ளேயே கண்ணீர்விடும் ஏழைத் தாய்களையும் ஏழைத் தந்தைகளையும் அடிக்கடி காண நேர்ந்தபோதெல்லாம், தான் எடுத்த முடிவில் மேலும் உறுதி பெற்றாள் அவள்.

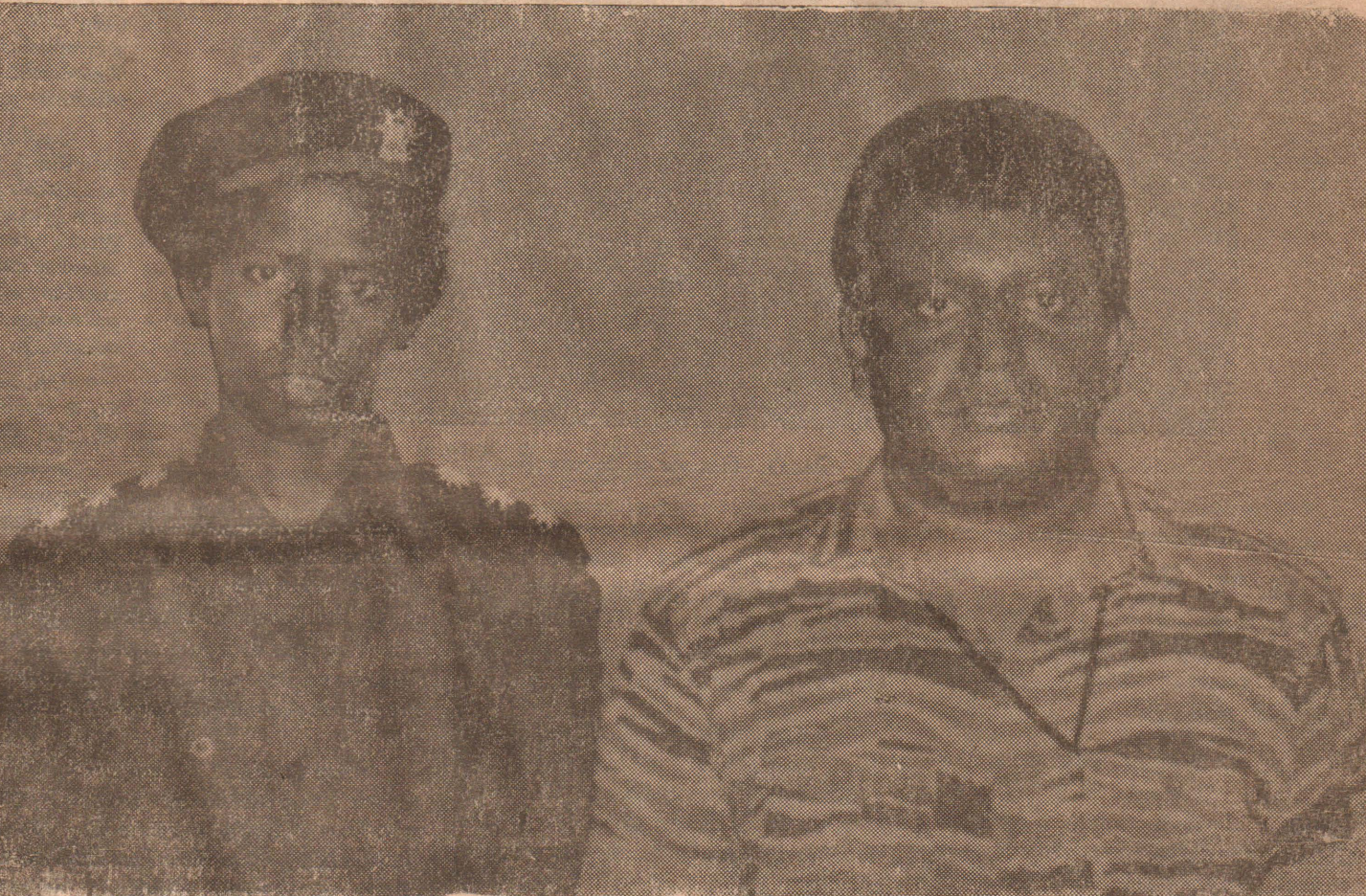
தான் ஒரு கரும் புலியாகிப் போகவிரும்புவதைத் தலைவருக்குத் தெரியப்படுத்தினாள்

சீரியாக எட்டு மணித்தியாலமும் இருபத்தேழு நிமிடங்களும் அங்கயற்கண்ணி பதினேழு கடல்மலைகளை (ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து கிலோ மீட்டர்கள்) நீந்திக் கடந்து விட்டாள். பொறுப்பாளர்களுக்கு

அவள்மேல் என்னவென்று சொல்ல முடியாத ஒரு பிரியம். கடற் கரும் புலிகளுக்குரிய பயிற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து அவள் அந்தக் கடுமையான பயிற்சிகளில் மிகத் திறமையாக ஈடுபட்டது எல்லோருக்குமே திருப்தியைத் தந்தது. கொடுக்கப்படும் இலக்கை அவளால் சரியாயாகத் தாக்கமுடியும் என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்தில் நாற்பத்தைந்து அடி ஆழங் கொண்ட நீர்ப் பரப்பில் நிலை கொண்டிருந்த வடபகுதித் தலைமையகக் கப்பலை யாராலுமே தாக்க முடியாது என்பதில் எந்தக் கடற்படை அதிகாரிக்குமே சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

ஆறாயிரத்து முந்நூறு தொன் எடையைக் கொள்ளக்கூடியதும், 326.04 அடி நீளமும் 51.02 அடி அகலமும் கொண்டதும், அதி சக்தி வாய்ந்த ராடர்கள் பொருத்தப்பட்டதுமான நீரில் மிதக்கும், நடமாடும் தலைமையகக் கடற்படைக் கப்பலை ஒரு தனி மனிதனால் அழிக்கமுடியும் என்று அவர்கள் கனவில் கூட நினைத்திருக்கவில்லை என்பது பரிபூரண உண்மை.

தலைவருடன் கப்பல் அங்கயற்கண்ணி

கடற்புலிகள் மகளிர் படையணியின் மூன்றாவது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சி எடுத்த அங்கயற்கண்ணியிடம் இயல்பாகவே ஆளுமைத் தன்மை இருந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்து அவள் குழுத் தலைவியாகவே இருந்துவந்தாள். கடற் புலிகளின் பெண்-ஆண் போராடிகளிடையே நடாத்தப்பட்ட போட்டி ஒன்றில் முதலாவதாக வந்தாள். விளையாட்டிலே கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள்.

ஆனால் வீட்டிலிருக்கும்வரை இதற்கு நேர்மாறான இயல்பைக் கொண்டிருந்தாள். இரவிலே தனியாக வெளியே பேசுகமாட்டாள். எதற்கும் அம்மாவின் துணை வேண்டும் அவளுக்கு. என்று, தான் ஒரு புலியாக வேண்டும் என்று எண்ணிப் புறப்பட்டாளோ, அன்று அவளுள் மறைந்திருந்த ஆளுமை வெளிவந்தது.

லெப். கேணல் பாமாவுக்கும் மேஜர் ககன்யாவுக்கும் இவளை முழுமையாகத் தெரியும். அவர்கள் இருவருடனும் தான் அவள் நீண்ட காலம் நின்றிருக்கின்றாள். வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க 'தவளை நடவடிக்கை' யின்போது இவள் லெப். கேணல் பாமாவின குழுவில் ஒருத்தியாக கடற் கண்காணிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவளது நடவடிக்கைகள், பண்புகள், எந்தப் பொறுப்பையுமே அவளிடம் நம்பிக் கொடுக்கலாம்

என்ற நம்பிக்கையை எல்லோரிடமும் ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தன.

இயக்கத்தோடு இணைந்த பின்னர் ஒருமுறை இவள் விடுமுறையிலே வீடு சென்றிருந்தாள். தாயும் தந்தையும் சகோதரர்களும் காட்டிய பாசத்திலே நனைந்தவள்.

கடலின்னையின் குழந்தை

"நீங்களெல்லாரும் நல்லாப் படிக்கவேணும். படிச்சு முன்னுக்கு வரவேணும்"

என்றே தன் சகோதரர்களிடம் சொன்னாளாம்.

"நான் காத்தோடை காத்தாப் போயிடுவன், அம்மா"

என்று தாயிடம் சொன்னாளாம். எதற்காக தன் மகள் அப்படிச் சொன்னாள் என்பதை, தன் மகளை இழந்தபின்னர்தான் அந்த அன்பான அம்மாவால் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது

"பருந்திட்ட இருந்து தன்ர குஞ்சுகளைத் தாய்க் கோழி காக்கிற மாதிரி வேலணையிலிருந்து நான்

எத்தனை தரம் கேட்டாலும், அவர்கள் திருப்பித்திருப்பிச் சொல்கின்றார்கள்.

எ எல்லாம் தயார். கடற் புலிகள் மகளிர் படையணியின் சிறப்புத் தளபதி லெப். கேணல்

கடலின்னையின் குழந்தை

நளாயினி அவர்கள், அங்கயற்கண்ணியிடம்,

"என்னம்மா, ஏதாவது சொல்ல நினைக்கிறாயா?" என்று கேட்டார்.

தயக்கமில்லாமல் மிகத் தெளிவாக அங்கயற்கண்ணியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

"உங்கட அன்பும் அண்மையினர் (தலைவரின்) அன்பும் எப்பவும் எனக்கு இருக்கவேணும்"

தாயை நேசிப்பதையும்விட, அதற்கும் மேலாக, தலைவரையும், தன்னை வளர்த்துவிட்ட பொறுப்பாளர்களை

பத்திரமாக் கூட்டி வந்த பின்னை"

என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுது சளைத்து விட்டாள் அம்மா. எப்படித் தன் மகளால் இப்படியொரு சாதனையைச் செய்யமுடிந்தது என்று தன்னிடமே கேட்டுக் கொள்கின்றாள் அவள். சொந்த வீடு வாசல், காணிகளை வேலணையில் இலங்கை இராணுவத்திடம் இழந்து ஏதிலியாக நிற்கும் அவளால், இரவிலே வெளியே போகும்போது மகளுக்குத் துணை போன அவளால் தன் மகளின் வீரத்தை ஆச்சரியத்துடன் தான் பார்க்க முடிந்தது.

கரும்புலித் தாக்குதலுக்கான பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த போது தன் தோழிகளிடம்,

"நான் நல்லூரில் திருவிழா நடக்கிற நேரந்தான் சாகவேணும். அப்பதான் திருவிழாவில் அம்மா கச்சான் வித்து வந்த காச இருக்கும். அந்தக் காச இருந்தாத்தான், என்றை நினைவு நாளுக்கு வீட்டை போற பின்னடைகளுக்கு (சுகபெண் போராடிகளுக்கு) அம்மாவாலை சாப்பாடு குடுக்க ஏலும்"

என்று அடிக்கடி சொல்வாளாம். அவளின் தோழிகள் ஒவ்வொருவரின் மனதிலும் அங்கயற்கண்ணியின் இந்த வசனம், கல்லிலே செதுக்கியது போலத் தெளிவாகப் பதிவாகியிருக்கின்றது.

யும் தாயகத்தையும் நேசிப்பவர்கள் தான் கரும்புலிகள்.

அங்கயற்கண்ணியை கடற்கரை வரை சிலர் வழியனுப்ப, அதன் பின்னரும் விடாது சில போராளிகள் அவளுடனேயே நீந்தி ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம்வரை வழியனுப்ப, அதன் பின்னரும் இலக்கிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட தொலைவுவரை வந்து பிரியாவிடை கொடுத்தனர் சக போராளிகள்.

"இலக்கை அடிக்காம நான் திரும்பமாட்டேன்"

என்று சொல்லிவிட்டு அங்கயற்கண்ணி விடைபெற்றாள். தூரத்தே அவளது அசைவுகள் தெரியும் தூரம் வரை, அதன் பின்னரும் கண்கள் வலிக்க வலிக்க வெறும் அலைகளை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து விட்டு ஏனையவர்கள் திரும்பினார்கள்.

1994.08.16. அதிகாலை 12.35 மணியளவில், காத்துக்கொண்டிருந்த போராளிகளின் செவியில் பெரும் அதிர்வு. எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மக்களின் செவிகளிலேகூட அந்த ஓசை கேட்டதென்றால், காங்கேசன்துறையில் நின்றிருந்த இராணுவத்தினரைப்பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

எல்லோருக்குமே பரபரப்பு. தமது கனவுக் கோட்டைகளில் ஒன்று தகர்ந்ததால் இலங்கை இரா (2ம் பக்கம் பார்க்க)

இன்று விழுந்தாலும் நாளை எழுவோம்

கூட்டையான குண்டு உருவம், காற்று அடித்த பலூன் மாதிரி வெடித்து விடுவதுபோன்று வீங்கிய கன்னங்கள். மலையுத்த வீரர்களுக்கு இருப்பது போன்று உருண்டையான கை, கால்கள்.

இதுதான் நளாயினி.

இந்தப் பெரிய உடலையும் சுமந்து கொண்ட நளாயினி சாதித்தவைகள் ஏராளம்.

மிக வேகமான ஓட்டம். யாராலுமே நம்பமுடியாது. ஆனால் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவதாகத்தான் ஓடி முடிப்பார். பெரிய உடலையும் தூக்கிக்கொண்டு தன் குண்டுக்கால்களை வீசி வீசி, நளாயினி ஓடும் அழகைப் பார்த்து பயிற்சிப் பாசறையில் தோழிகள் இவருக்கு இட்ட பட்டப் பெயர் 'தவளைக்குட்டி'.

எதையுமே 'ஏன், எதற்கு, எப்படி?' என்று தூண்டித் துருவி விசாரிப்பது இவரின் வழக்கம். எல்லாவற்றையும் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் எல்லோரையும் கேள்விகள் கேட்பதால் 'சயன்சிஸ்டர்' என்ற அதி உயர் விருதும் தோழிகளால் இவருக்கு வழங்கிக் கொளவிக்கப் (கேலி செய்யப்)பட்டது.

வயதில் சின்னவர் என்பதாலும், தடியான இயல்பைக் கொண்டவர் என்பதாலும் மேஜர் சோதியாவுக்கு இவரில் நல்ல விருப்பம். இவரும் மேஜர் சோதியாவுடன், தாயிடம் பிள்ளை கதைப் பது போன்று செல்லமாகக் கதைப்பதுதான் வழக்கம்.

காட்டிலே நாம் வாழ்ந்த காலத்தில் திசையறி கருவிதான் எமக்குப் பாதைகளை இனங்கண்டு கொள்ளப் பெரிதும் உதவியது. ஒவ்வொரு அணியும் தன்னிடம் ஒரு திசையறிகருவியையாவது கட்டாயம் வைத்திருக்கும். காட்டுக்கு நளாயினி வந்த புதிதில் எல்லாப்போராளிகளும் காடு ஏதோ தமக்கு நன்கு பழகிய இடம்போல திசையறிகருவியுடன்

போவதும் வருவதும் நளாயினிக்கு வியப்பை ஊட்டியது. தானும் அதுபோலப் போய் வரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தீவிரமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. தமக்குரிய பயிற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்படமுன்னரே மூத்த போராளிகளிடம் திசையறிகருவிபற்றிய பூரணமான விளக்கத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு விட்டார். காட்டிலே நின்ற காலத்தில் திசையறிகருவினைப் பார்த்துப் பாதைகளைப் பிடித்துப் போவதில் ஒருமுறைகூட நளாயினி தவறியது கிடையாது. அதனால் தான் எந்த இரவிலும் எந்த நடுக் கடலிலும் நளாயினியால் தனது படகைச் சரியான பாதையில் செலுத்தமுடிந்தது.

1990 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதி: விடுதலைப் புலிகள் மகனீர் அமைப்பு, 'முன்னணி' என்ற பெயருடன் செயற்பட்ட ஆரம்பக்காலம். வவுனியா மாவட்டத்தில் அரசியல் வேலை செய்யவேண்டி விடப்பட்ட ஆறு பெண்போராளிகளுள் நளாயினியும் ஒருவர்.

ஒவ்வொருவருக்கும் மாறி மாறிச் சமையல் முறை வரும். நளாயினியின் சமையல்முறை நாளில் எல்லோருக்கும் கஸ்ர காலம். நளாயினிக்குச் சமைக்கவும் தெரியாது. தேநீர் தயாரிக்கவும் தெரியாது தன்னுடைய நாளில் தேநீர் தயாரிப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு, 'கழனித் தண்ணீர் தயாரிப்பதுதான் நளாயினியின் வழக்கம். அன்று பார்த்து யாராவது வெளியாட்கள் வந்துவிட்டால், அவர்களின் நிலை விபரிக்க முடியாததாகிப்போய்விடும்.

தேநீரே இப்படியென்றால் சடையலைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அறு சுவை என்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டு, புதுச் சுவையாக இருக்கும். மனித நாக்கின் சுவையுணர் மொட்டுகள், நளாயினியின் சமையலின் சுவையை இனங்காணமுயன்ற ஒவ்வொரு தடவையும் தோல்வியையே சந்தித்தன. நளாயினியின் சமையலைச் சிக்கமுடியாத பொறுப்பாளர் நளாயினியைக் கூப்பிட்டு,

"உன் ரேணுக்கு நீ சோறும் சம்பலும்மட்டுமே செய் ராசாத்தி. நாங்க சந்தோசமாச் சாப்பிட்டு விட்டுப் போறம்"

என்று சொல்லிவிட்டார். அதன் பின்னர் அவர் தன்னுடைய சமையல் முறையன்று அடுப்பில்

தலைவருடன் லெப், கேனல் நளாயினி

"அக்கா, இந்த ஆணையிறவுச் சண்டையிலை நான் சாகாமல் வர வேணும். வந்து இதைவிட பெரிய தொரு சாதனை செய்து போட்டுத் தான் சாகவேணும்"

அவள் அன்று ஆணையிறவுச்சண்டைக்குப் போகும்போது இப்படித் தான் கூறிக்கொண்டு சென்றாள். தன்னிடம் ஒரு கரும்புலிக்கான கண்டுகளை வளர்த்துக்கொண்டு அதைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு இறுதியில் அதையேதான் செய்தும் காட்டினாள். எத்துறையில் நின்றாலும் அதற்குள்ளேயே முற்றுமாக முழுகி எதையும் நிறைவாகச் செய்த ஒரு போராளி. கதைக்கும் எல்லோரும் அவளையே முன்னுதாரணம் காட்டி நின்று பேசிய, ஒரு வழிகாட்டியான இனிய போராளி அவள்.

சாந்தி!

எப்படித்தான் பயிற்சியாகிரியர் அந்தப் பெயரை அவளுக்குத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்தாரோ, அவளிடம் நிறைய அமைதியும் பொறுமையும் குடிக்கொண்டிருந்தது. வார்த்தைகளை ஆளந்து கதைக்கும் சபாவம், குறைகளைத் திருத்திப் போராளிகளுக்கு அறிவுரைகள் சொல்லும் நேரங்களைத் தவிர மற்றைய நேரங்களில் யாரிடமும் அதிர்ந்து பேசாத தன்மை இவைகள் அவளிடம் கூடப்பிறந்த குணங்களாக இருந்தன.

1990 இன் நடுப்பகுதியில் மகனீர் படைப்பிரிவின் பதினோராவது பயிற்சி முகாமில் பயிற்சியெடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவளுக்கு இருபத்திநாலு வயது. அந்த வயதுக் கேயுரிய பொறுப்புணர்வும், அவளிடம் இயல்பாகவே இருந்த பொறுமையும் அனேகமான போராளிகளைக் கவரத்தான் செய்தது. ஒரு போராளிக்கு

காய்ச்சல் வந்தாலும் அம்மா மாதிரி பக்கத்திலேயே இருந்து கவனித்து, தனக்குத்தெரிந்த வைத்தியமெல்லாம் பார்த்து, வேளாவேளைக்கு சாப்பாடு கொடுத்து...அவள் அம்மாவேதான்.

முள்ளியான் வெற்றிலைக்கேணியில் கணபதிப்பிணை தம்பதிக்கு, புலனெஸ்வரி என்றபெயர் கொண்ட சாந்தி எட்டாவது பிள்ளை. சின்ன வயதிலேயே அவள் அமைதியானவள் புலனா என்ற அந்தக் குழந்தை தேவையில்லாமல் யாரிடமும் பிரச்சினைக்குப் போகாது. ஆனால் நியாயம் என்று வந்துவிட்டால் மாத்திரம்பெரியவர் சிறியவர் என்று பார்க்காது, அதன்பக்கம் நின்று வாதாடும்.

வீட்டின் பொருளாதாரச்சுமை அவளை உழைக்க வைத்தது. பக்கத்து வீட்டுச் சனமெல்லாம் வியப்போடு பேசிக்கொள்ள, அவள் தோட்டம் கொத்துவாள். தூர்ந்துபோன துரவு கிண்டி தண்ணீர் இறைத்து, மிளகாய்க்கன்று வைப்பாள். யாரிடமும் தங்கி வாழக் கூடாது என்ற சுயகௌரவம் அவளிடம் எப்போதும் இருந்தது.

இந்திய இராணுவம் வேலிதாண்டி தமிழீழத்துக்கு வந்தநேரம் எமது போராளிகளுக்கு அவளது கைகள் உணவு கொண்டு சென்று கொடுத்தன. இந்திய இராணுவத்தின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு அவளும் அவளது சித்தியும் காட்டுக்குள் இருக்கும் எம்மவருக்கு காலநேரம் பாராது சாப்பாடு சமைத்தனர் இவர்களது இந்தச் செயலை மோப்பம் பிடித்த சமூகவிரோதக்கும்பல் இவர்களை இந்திய இராணுவத்துக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது.

ஒருநாள் அவர்கள் உணவு கொடுத்துவிட்டு வந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது இந்திய இராணுவம்

இருவரையும் பிடித்துவிட்டது. காட்டுக்குள் விறகுவெட்டும் தமது ஆட்களுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கச் சென்றோம் என்று காரணம்கூறியும், இராணுவம் காதில் வாங்காது இருவரையும் ஆணையிறவுக்குக்கொண்டு சென்றது.

மங்கையினுடைய கைகளில் மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டு தாராளமான நோவோடு அடுத்தநாள் வந்து சேர்ந்தாள். இந்த நோவின் தாக்கம் அவளிடம் இறுதிவரை இருந்தது. இதன் பின் 'ஓபரேஷன் விபரேஷன்' பிரச்சினையின் போது அவள் மிகுந்த பாசமாகப் பழகிய தம்பியை இயக்க ஆதரவாளர் என்ற நிலையில் இராணுவம் சுட்டுக் கொன்றபோது அவள் பொங்கிப் போனாள்.

அக்கா! அக்கா! என ஓடிவந்து அவளுடனேயே வளர்ந்த அந்தக் குழந்தையை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவளுக்குள் எரிமலை ஒன்று குமுறும்.

வெற்றிலைக்கேணியில் இக்கட்டான சூழ்நிலையில் மற்றைய போராளிகளை காப்பாற்றுவதற்காக கைக்குண்டை தனக்குள் வைத்து வெடித்த அன்புவின் வீரச்சாவுத் தம்பியின் சாவும் அவளை வெகுவாகப் பாதித்தன.

"அன்பு அண்ணையின் ரைகதையை வாசித்தபோது எனக்கு, எனது வயித்திலை குண்டு வெடிச் சதுபோல இருந்தது அக்கா" என்று கண்கலங்கி உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரு முறை சொன்னாள்.

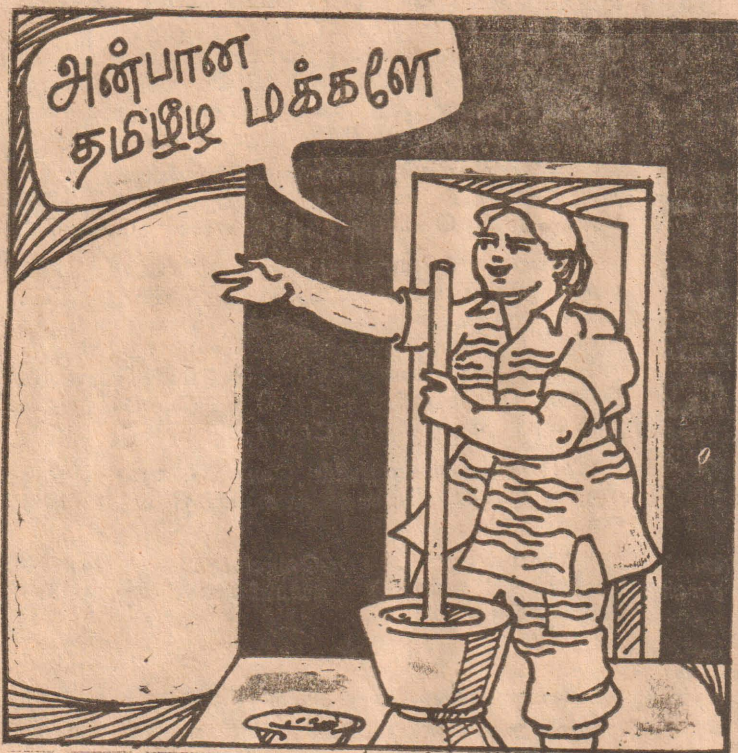
1990 இன் பிற்பகுதியில் அவள் பயிற்சிமுடித்து அரசியற் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு வந்தபோது அந்த அரசியல் பயிற்சிக் கல்லூரி அவளை நிறைய வளர்த்து விட்டது,

தான் பெரியளவில் படிக்கவில்லையே என்ற குறை அவளிடம் எப்போதுமே இருந்தது. அந்தக் குறையை ஓரளவாவது தீர்த்துவைத்ததில் அந்தப் பயிற்சியும் ஒன்றாகும். அவளிடம் இயல்பாகவே இருந்த ஆளுமைப் பண்பு நிறையப் போராளிகளை வளர்த்தெடுத்தது.

"குறாப் நடத்திறத்துக்கு சாந்தியக்காவைக் கேட்டுத்தான்" என்ற வார்த்தை போராளிகளின் வாயிலிருந்து அடிக்கடி வரும். இறுதியாகப் பயிற்சி முடிவுற்ற நேரம் திறமையாகக் குழுக்களை வழிநடத்தியவள் என்பதற்காக அவளுக்கு கைக்கடிசாரம் பரிசாகக் கிடைத்தது.

மங்கையிடம் சிறந்த நடப்புத் திறமை இருந்தது. கதாபாத்திரத்தோடு ஒன்றி ஏன் கதாபாத்திரமாகவே மாறிவிடும் தன்மையை மங்கை நடத்த நாடகங்களில் கண்டோம். அந்த அரசியற்பயிற்சிக் கல்லூரியில் நடத்த 'தாய்ப்பாசம்' என்னும் நாடகத்தில் அவள் நடத்த காட்சி எல்லோரையும் அசத்திவிட்டது. அதை விட முற்றவெளி அரங்கில் முதலிழ விழாவின்போது அவள் நடத்தகாட்சி அற்புதமானது. கட்டன் கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட "திக்குளிக்கோம் தியிட்டெரிப்போம்" என்ற நாடகத்தில் அவள்தான் முக்கியகதாபாத்திரமாக நடத்தாள்.

வெள்ளைச் சேலையுடுத்து கணவனை இழந்த பெண்ணாக மாறி கதறியபோது, சபையில் இருந்த அனேகரின் கண்கள் கலங்கித்தான் போயின. அந்த வித்தியாசமான நாடகத்தைப் போல அவளது வாழ்க்கையும் வித்தியாசமானதாக, எந்தக் கொடுமைகளைக் கண்டும் குமுறும் எரிமலையாகத்தான் இருந்தது.

“என்னக்கா நீங்க”

என்று சிணுங்க, அடுத்தமுறை நளாயினி இந்தமாதிரி ஏறுமாறாக ஏதாவது செய்யும் வரை சொல்லிச் சிரிப்பதற்கு அவர்களுக்கு ஒரு சுவையான செய்தி கிடைத்து விட்டது

★ ★ ★

வவுனியாக் கோட்டத்தில் வேலை செய்த காலத்தில் நளாயினி வாங்காத தண்டனைகளை இல்லை. வெளியில் போய்விட்டு இரவு தளத்துக்கு வந்து முகம் மூடிவாததற்கு, இரவில் நிலத்தை கூட்டாமல் பாயை விரிக்காமல் படுப்பதற்கு, காலையில் குளிக்காமல் வெளியில் புறப்படுவதற்கு, குளித்தாலும் உடைகளைத் தோய்க்காமல் - தோய்த்தாலும் கொடியில் விரிக்காமல் - விரித்தாலும் காய்ந்ததுடன் மடித்து வைக்காமல் என்று நீண்ட பட்டியல் ஒன்றையே தயாரிக்கலாம்.

ஒவ்வொரு நாளும் தன் மக்களிடம் போய், சமயவற்றையில் அம்மா மார்களுடன் அமர்ந்து அவர்களுக்கு வெங்காயம் [உரித்துக் கொடுத்து, தேங்காய் தருவிக்க கொடுத்து, ஐயா மார்களுடன் அமர்ந்து ‘பழையதுகள்’

கதைத்து ‘அரசியல் வேலை’ செய்து, அந்த மக்களின் மனங்களில் தனக்கென ஒரு சிம்மாசனத்தைக் கட்டி எழுப்பியவர் நளாயினி. தளத்தில் இருக்கும் போது- குழந்தை போலவே நடந்து கொள்வார்.

வவுனியா மாவட்டப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்ட பின், மதியம் 12.30 மணிக்கு எங்கிருந்தாலும் தன் தளத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவார். பாடசாலை முடிந்து வரும் கீழ்ப் பிரிவு மாணவர்கள் நளாயினியின் தளத்தைத் தாண்டித் தான் செல்ல வேண்டும். அவர்களின் கொப்பிகளை வாங்கிப் பார்த்து, சரி பிழைகளை விளங்கப்படுத்தி, முதல் நாள் பாடசாலைக்குப் போயிருக்காவிட்டால் அதற்குக் காரணம் கேட்டு, ஆசிரியர்கள் ஒழுங்காகப் பாடங்களை நடத்துகின்றார்களா என்பதைக் கேட்டறிந்து, பின்னர் மாணவர்களின் பெற்றோர்களுடனும், ஆசிரியர்களுடனும் அதைப்பற்றிக் கதைத்து, முடிவெடுத்து ---- இது நளாயினியின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளில் ஒன்று. வீதியில் போகும் சிறுமிகள், சிறுவர்கள் அழக்காகப் போனால் வீதியிலேயே அவர்களை நிறுத்தி, தன்

கைக்குட்டையால் முகம் துடைத்துவிட்டு, தன் சீப்பால் தலை வாரிவிட்டு, அவர்களின் உடைகளைச் சீர்படுத்தி அனுப்புவதில் நளாயினி என்றுமே பின்னிற்றதில்லை.

அப்போதுதான் அந்தச் சண்டை நடந்தது. திடீரென முன்னேறிய இலங்கை இராணுவம் கோழியாகுளத்திலிருந்த நளாயினியின் தளம்வரை வர, நளாயினியின் துப்பாக்கி சிறிபது; சிறிது நேரத்துக்குள்ளேயே ஏனைய போராளி அணிகளின் உதவியும் கிடைக்க, அன்று நடந்த சண்டையில் இராணுவம் பின்வாங்கிவிட்டது.

ஆனால் அனுமதியில்லாமல் சண்டை பிடித்ததற்குத் தண்டனையாக நளாயினி பொறுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டார்.

★ ★ ★

ஆணையிறவுத் தளம்மீதான தாக்குதலுக்காக விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் படையணி தயாராகக் கொண்டிருந்தது. அப்போது வவுனியா- புவரசங்குளத்தில் வைத்து இலங்கை இராணுவத்தை வழிமறித்துத் தாக்குவதெனத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. ஆணையிறவு மீதான தாக்குதலுக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்த போராளிகளில் ஒரு பகுதியினர் புவரசங்குளத்துக்குப் புறப்பட்டனர். வவுனியாவின் ஒவ்வொரு மூலையும் தலைகீழ்ப் பாடம் என்பதால் நளாயினியும் தாக்குதலணியுடன் புறப்பட்டார்.

இந்த மோதலின் போது நளாயினி வயிற்றில் பலத்த காயமடைந்தார். காயமடைந்த நளாயினியைத் தூக்கி, அவரது ஆயுதங்களை அவரிடமிருந்து அப்புறப்படுத்திய பொழுது அவரது ரவைக் கூடுகள் எல்லாம் வெறுமையாக இருந்தன. கிரடைக்கூட எஞ்சியிருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையுமே சண்டையில் பாவித்து விட்டார். ஏனென்றால், வவுனியாவின் தள அமைப்பைத் துல்லியமாகத் தெரிந்த நளாயினி இராணுவம் தம்மை நோக்கி முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கக்கூடிய ஒரு சின்ன இடைவெளியைக்கூட விடாமல், தனித்து நின்று ஒரு பக்கத்தில் சண்டை பிடித்திருந்தார். அவர் தாக்கிய பக்கத்திலிருந்து இராணுவம் முன்னே வரவேயில்லை.

காயமடைந்த நளாயினியைத் தூக்கிக் கொண்டு, பின்னுக்கு வருவதற்கிடையில்,

“எங்க எங்கட பிள்ளை?”

“நளாயினிக்குக் காயமாமே. என்னமாதிரி?”

(மறுபக்கம் பார்க்க)

உலைப் பாணையை ஏற்றிவிட்டு, வீட்டின் பின்புறம் இருக்கும் உரவில் சம்பல் இடிக்கப் போய்விடுவார். நிறைய வேலைகளைச் செய்யவேண்டும் என்றே எப்போதும் நினைக்கின்ற நளாயினி, “ஏன் நேரத்தை வீணாக்கவேண்டும்?” என்ற எண்ணத்தில், சுவரில் நிற்கும் பல்லியையும் எறும்பையும் பார்த்தவாறு, சம்பலை இடித்து, இடித்து,

“அன்பான தமிழீழ மக்களே, இந்தத் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமானது ----”

என்று தனது பேச்சுப் பயிற்சியை ஆரம்பித்து விடுவார். ஒருநாள், பின்புறம் யாரோ கதைக்கும் குரல் கேட்டதைக் கவனித்த ஒரு போராளி என்ன வென்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, ஓடிப் போய் மற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வர ----.

ஐந்து பேர் மறைந்திருந்து தன்னைக் கவனிப்பதை அறியாத நளாயினி தொடர்ந்தும் சொற்பொழிவாற்றிக்கொண்டிருக்க ----.

இவர்கள் அடக்கமாட்டாமல் சிரித்துவிட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்த நளாயினி வெட்கப்பட்டு,

அவள் அம்மாவேதான்

1991 இன் நடுப்பகுதியில் மங்கை தெல்லிப்பளை சண்டிப்பாய் பிரதேசங்களுக்கு அரசியல் வேலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அப்போது அவளது சாந்தி என்ற பெயர் மங்கையாக மாற்றப்பட்டது.

எப்போதும் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களது அடிமட்டப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வதில் அவள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தாள். ஒருமுறை அவள் சென்ற வீடு மறுமுறை எங்கு கண்டாலும் அவளைச் சுகம் விசாரித்துச் செல்லும். “எங்கடே மங்கையக்கா எங்கை நிற்கிறா! நாங்கள் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கோ” ஏனைய போராளிகள் அந்த வீடுகளுக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் சனம் அடிக்கடி கேட்கும்.

அவ்வளவு தூரம், மக்களோடு அன்பாகப் பழகி மக்கள், போராட்டத்தை விளங்கிக்கொள்கின்ற மாதிரி நடந்து அவள் எப்படி மக்களை நேசித்தாளோ அவ்வளவு தூரம் மக்கள் அவளிடம் அன்பாக நடந்து கொண்டனர். மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை தானே செய்து ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் உன்னிப்பாக கவனித்து --- அந்தக் குறுகிய கால அரசியல் நடவடிக்கையில் அவள் மக்களுக்கு செய்த சேவைகள் ஏராளம்

வழுக்கியாற்றின் முடிவிலுள்ள அந்தக் குளத்தைத் திருத்துவதற்கு அவள் நாளும் பொழுதும் பாடுபட்

டாள். மக்களின் நிவாரணப் பொருட்களை எடுத்து அவர்களுக்கு பணத்துக்குப் பதிலாக பொருட்களாக வழங்கி அந்த திருத்தவேலையைத் தானே தனித்து செய்வித்தபோது மக்களின் வாய் அவளை ஓயாமற் புகழ்ந்தது முகாமில் மிதிவண்டிப் பறாக்குறையான நிலையில், இருக்கும் மிதிவண்டிகளை மற்றைய போராளிகளின் பாவனைக்கு கொடுத்துவிட்டு அவள் நடந்து சென்றுதான் அந்த வேலையைச் செய்து முடித்தாள். விடிய ஆறுமணிக்கே கட்டுடை முகாமிலிருந்து அவள் நடந்து சென்று வேலைகளைச் செய்வித்து பிற்பகல் வரை அவள் ஓய்ந்ததில்லை. அப்போதல்ல எப்போதும் அவள் ஓய்ந்த தவளல்ல.

அதேபோல் இயக்கத்துக்கு ஆட்களை எடுப்பதிலும் அவள் முடிமுறமாக நின்றாள். மற்றப்பிரதேசத்தில் வேலை செய்த “பிள்ளைகளைவிட அவள் நிறையப்பிள்ளைகளை இயக்கத்தில் இணைத்தாள். “என்னை மங்கையுக்காதான் இயக்கத்துக்கு எடுத்தவா” என்று அவளைப்பற்றி கூறி கண்கலங்கி நிற்கும் போராளிகள் ஏராளம்.

அரசியல்வேலை செய்யும்போது இராணுவத்துக்கு மிக அண்மையாக வுள்ள கிராமங்களுக்குத்தான் அடிக்கடி போவாள். “அங்கை பாதுகாப்பில்லாமல் தனித்திரியாதே” என்று

தலைவருடன் மேஜர் மங்கை

கூறினால் “அதுகளுக்கு ஒன்று நடந்தால் நான்தானே பொறுப்பு” என்று கூறி கவலைப்படும்போது அவள் மக்கள் மீது கொண்ட அளவற்ற அன்பு புரியும். மிகுந்த பொறுப்புணர்வு தெரியும்.

தெல்லிப்பளையிலுள்ள தூர்க்காபுரம் என்பது அந்தக்கிராமத்தின் பெயர். பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கிய இடம். இராணுவத்தின் எறிகணை வீச்சுக்களால் பிய்க்கப்பட்டு உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்த கிராமம் அது. “அந்த இடத்துக்குப் பாதுகாப்பில்லாமல் போகாதே” என்று பொறுப்பாளர் கூறினால் அவள் மிகுந்த கவலைப்பட்டு, “அதுகள் அனாதைகளக்கா. எங்களை நம்பித்தான் வாழுதுகள்” என்பாள்.

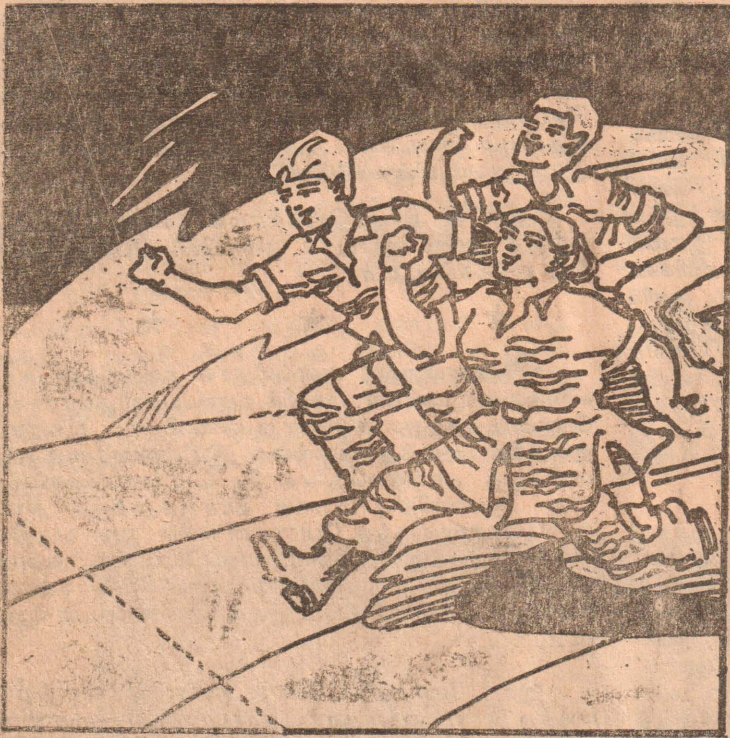
நாம் மக்களுக்காகப் போராடுகிறோம் என்பதில் அவள் எப்போதும் உறுதியாக நின்றாள்:

கரும்புலியாய். அதுவும் தானே முதலாவது பெண் கரும் புலியாகப் போக வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவாள். அதன்படி தலைவருக்கு கடிதம் எழுதி, அண்ணையிடமிருந்து பதில் வந்ததும் மிகுந்த பூரிப்போடு நின்றாள்.

கடற்புலிகள் மகளிர் படையணியில் ஆரம்பத்தில் அவள் இணைந்து கொண்டாள். அந்த இடைப்பட்ட காலங்களில் கடற்பயிற்சி சிறிதுகாலம் தாமதமான நேரங்களில் அவள் பொறுமையின்றித் தவித்தாள். உட (8 -ம் பக்கம் பார்க்க)

(7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இன்று விழுந்தாலும்...

என்று கேட்டவாறு வவுனியா மக்கள் சூழ்ந்து காண்டார்கள். அந்த மக்களை விலக்கி,

“நளாயினிக்கு ஒன்றுமில்லை”

என்று பொய் சொல்லி, நளாயினியை அந்த இடத்திலிருந்து கொண்டு வருவதற்குள், எல்லோரும் மிகவும் சிரமப்பட்டுத்தான் போனோம்.

தான் ஒரு கரும் புலியாகப் போக விரும்புவதாக நளாயினி, தலைவருக்குக் கடிதம் எழுதினார். அந்த நேரம் விடுதலைப் புலிகளின் கடற் புலிகள் அமைப்பில் பெண் போராளிகள் இருக்கவில்லை

“கணிசமான அளவு போராளிகளைக் கொண்ட அமைப்பாக கடற் புலிகள் மகளிர் படையணியை வளர்த்ததின் கரும் புலியாகப் போகலாம்”

என்று கூறிய தலைவர், கடற் புலிகள் மகளிர் படையணியைக் கட்டி எழுப்பும் பொறுப்பை நளாயினியிடம் ஒப்படைத்தார். லெப். கேணல், நளாயினி, மேஜர் சகன்யா, மேஜர் மங்கை உட்பட முப்பது பெண் போராளிகளுடன் 1992.03.01 இல் கடற் புலிகள் மகளிர் படையணி தோற்றம் கொண்டது.

ஆரம்ப காலத்தில் வாகன வசதி ஒன்றுமில்லை. நடந்து திரிந்தும், மிதிவண்டியில் திரிந்தும் இயக்கத்தோடு பெண்களை இணைத்தார்கள். இந்த முப்பதுபேரும் பலதுறை சார்ந்த பிரிவுகளைக் பிரித்து, எல்லாவற்றையும் கவனித்தார்கள். முப்பது பேரில் பத்துப் பேர் நீச்சற் பயிற்சிக்கென விடப்பட்டனர். அவர்களுள் நளாயினியும் ஒருவர். அந்தப் பத்துப் பேரும் ஒரு கடல் மைல் தூரத்தை நீந்திமுடித்தால் கடற் புலிகள் மகளிர் படையணிக்கென ஒரு வாகனம் தருவதாகச் சூசையண்ணை சொல்லிவிட்டார். அவர்கள் நீந்தவேண்டிய நாளும் வந்துவிட, பத்துப் பேரும் தடலுள் குதித்தார்கள். ஒன்பதுபேர் நீந்தி முடித்துவிட்டார்கள். நளாயினியால் முடியவில்லை. வயிற்றுக் காயம் மிகுந்த வேதனையை உண்டாக்கியதால் நீந்தமுடியாமல் கரையேற நேர்ந்தது. அன்று முழுவதும் ஒரே அழுகைதான். காயத்தின் வேதனை குறையாதபோதும், மறுநாள் மீண்டும் நீந்தினார். ஒருகடல் மைலைக் கடக்காமல் கரையேறவில்லை என்ற உறுதியுடன் போய், நீந்தி முடித்துவிட்டார்.

(7-ம்-பக்க தெடர்ச்சி)

அவள் அம்மாவோதான்

எடியாகவே கடலில் இறங்கி நீந்தப் பழகி படகோட்டப் பழகவேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டிருந்தவளுக்கு இந்த இடைவெளி பொறுமையைச் சோதித்தது. “எவ்வளவு நம்பிக்கை கொண்டு வந்தனாங்கள் இஞ்சையெண்ணண்டா கடலையே காட்டுகின்றீர்கள்” என்று புறுபுறுக்கத்தொடங்கி... அவளின் நச்சரிப்புக் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அவளின் எதிர்பார்ப்பு 1992-03-01 அன்று நிறைவேறியது. அன்றுதான் கடற்புலிகள் மகளிர் படையணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதில் கரும்புலி லெப். கேணல் நளாயினி உட்பட முப்பது பேர் கடற்பயிற்சிகளை எடுத்தனர்.

மங்கை அனைத்துப் பயிற்சிகளிலும் உற்சாகமாக ஈடுபட்டாள். தலையைத் தாழ்த்தி தாழ்த்தி அவள்

நீந்துவது பார்க்க வடிவாக இருக்கும். “ஆஞ்சைபார். நீர்முழக்கிப்பல் போகுது” சகபோராளிகள் அவளது நீச்சலைப் பார்த்து கேலிசெய்தபடி சிரிப்பார்கள் “மங்கை அக்காபோல ஒருதரும் தலையைத் தாட்டு நீந்த மாட்டினம்” என்று பிள்ளைகள் கூறுவார்கள். இவர்கள் கடலில் இறங்கியதையே அதிகுமமாகப் பார்த்து, “உது கனாலை ஏதுமோ”? என்று மக்கள் கதைத்ததைப் பொய்யாக்கி, அவர்கள் மிகத்திறமையாக நீந்தினார்கள். இரவு எட்டுமணியிலிருந்து இரண்டுமணி வரை எலும்புக்குத்துக்களை உறையச் செய்யும் குளிரிலெல்லாம் அவர்கள் கைகள் அலைகளை எதிர்த்தன. விடாமுயற்சியும் உறுதியும் கொண்டு ஐந்து கடல்மைல்கள் நீந்தி முடிந்தபோது ஒன்பது பேருக்கு தலை வரினால்கிறப்பப்பரிசு வழங்கப்பட்டது.

அதனை மங்கையும் பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதன்பின்னர் நளாயினி சூசையண்ணையிடம் வாகனம் வாங்கியதும், பின்னர் பல கடல் மைல்களை நீந்திக் கடந்ததும், விசைப் படகுகளை ஓட்டும் வல்லமை பெற்றதும் ... மிக நீண்ட கதைகள்.

“வோட்டர் ஜெட் எடுக்கவேணும். அவனை அடிச்சு, அவன்ரை 50 கலிபர் எடுக்கவேணும்.”

என்பதுதான் நளாயினியின் தாரக மந்திரமாகிவிட்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில்தான் பூநகரி இராணுவத்தளம் மீதான தாக்குதலுக்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்டு அதற்கான பயிற்சிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. நளாயினியும், கடற் புலிகள் மகளிர் படையணியின் ஒரு அணியும் தரைச் சண்டைக்கான பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

பூநகரித் தளத்தின் மாதிரி அமைப்பைச் சூழ பெண் - ஆண் போராளி அணிகளின் பொறுப்பாளர்கள், தளபதி சொர்ணமண்ணை தாக்குதல் திட்டத்தைப்பற்றிச் சொல்வதை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நளாயினிக்குத் தரைப் பகுதியில்தான் இலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நளாயினியின் கண்களோ, நாகதேவன் துறைக் கடலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த விசைப் படகுகளை அவதானித்துவிட்டன.

“அய்வாட்டர் ஜெட் நிக் குது”

என்று தன்னை மறந்த நிலையில் நளாயினி சொல்ல, எல்லோரும் நளாயினியையே திரும்பிப் பார்த்தார்கள். கண்களை அகல விரித்தவாறு மெய்மறந்து நின்ற நளாயினியை அருகிலுள்ள தோழிகள் தட்டித்தான் சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியிருந்தது. மாதிரி அமைப்பு விளக்கப்பட்ட பின்னர்,

“நான் என்றை பக்கத்தை அடிச்சுப் பிடிச்சு அப்பிடியே நடுவுக்குள்ளாவை அங்காவை போய் நாகதேவன் துறையையும் அடிச்சுப் பிடிச்சு அங்க நிக்கிற வோட்டர் ஜெட்டுகளை யெல்லாம் எடுத்துக் காயப்பட்டாக்களை அதிலை ஏத்திக்கொண்டு போவன்”

தன் தோழிகளிடம் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தார். தனது குரலை அடிக்குரலில் மாற்றி வோக்கியில் கதைத்து, தன்னுடைய குரல் கம்பீரமாக இருக்கின்றதா என்று தோழிகளிடம் கேட்பார்.

சண்டை ஆரம்பமானது. நள்ளிரவில் நடுக்கடலில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து திசையறிந்து கரை சேருகின்ற நளாயினிக்கு, அந்த இர வில்தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இலக்கை இனங்கண்டு கொள்வதில் எந்திச் சிரமமுமே ஏற்படவில்லை. தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அரண்களில் சிலவற்றைக் கைப்பற்றி அழித்து, அந்த இடையூடாக உதவிக் குழுவை பிரதான தளத்துக்கு அனுப்ப வழிவகை செய்துவிட்டு தொடர்ந்தும் நடந்த சண்டையில் நளாயினி வயிற்றில் காயமடைந்தார். முன்னர் காயப்பட்ட அதே இடம் இம்முறை மிகமோசமாகப் பாதிப்புக்குள்ளானது. இரத்த உட்சிவு ஏற்பட்டு ஆபத்தான நிலையில் இருந்தவர் பலத்த முயற்சிகளின் பின் பிழைத்தார். நிமிர்ந்து உட்காரமுடியாத நிலையில் வைத்தியசாலைக் கட்டிலில் படுத்திருந்தார்.

மாவீரர் நான் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. தன்னைத் துயிலுமில்லத்துக்கு போக அனுமதிக்குமாறு நச்சரித்

துக் கொண்டேயிருந்தார். யாருமே பிடிக்கொடுக்க வில்லை. 1993.11.27 அன்று ஒருவருக்குமே சொல்லாமல், ஒரு காரை வாடகைக்குப் பிடித்துக் கொண்டு துயிலுமில்லத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார். அனைத்துத் தளபதிகளும் பொறுப்பாளர்களும் நளாயினியைக் கோபத்துடன் ஏச,

“நான் என்னென்று ஆஸ்பத்திரியிலை இருக்கிறது? கண்ணை மூடினாலும் துறந்தாலும் துயிலுமில்லந்தான் தெரியுது. நான் என்ன செய்ய?”

என்று எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டார். நளாயினியை ஓய்வாக இருக்கும்படி விட, அவர் புறப்பட்டு தனது தளத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார். தான் நன்றாக ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருப்பதாக எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு, நீச்சற் பயிற்சிகளிலும் படகோட்டும் பயிற்சிகளிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார்.

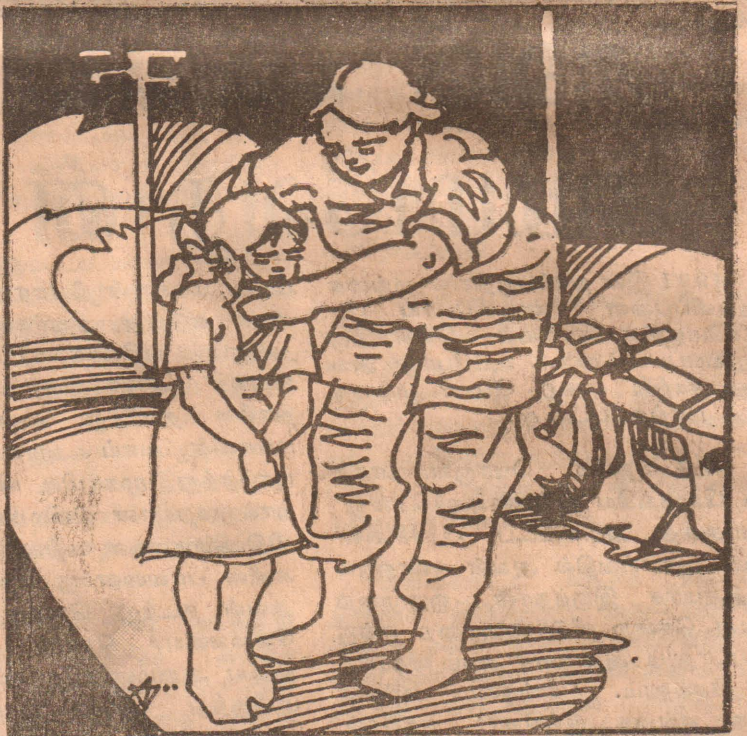
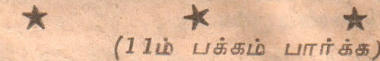
பூநகரித் தாக்குதலில் லெப். கேணல் பாமா நீருந்து விசைப் படகைக் கைப்பற்றி வந்த பின்னர்,

“அவன்ரை கப்பலொண்டைத் தாக்க வேணும்” என்பதே நளாயினியின் கனவாகிப் போயிருந்தது.

கடற் புலிகளின் படைத் துறைப் பள்ளியில் ஒருமுறை விளையாட்டுப்போட்டி நடந்து முடிய பொறுப்பாளர்களுக்கான அஞ்சலோட்டம் நடந்தது. பெண் போராளிகளின் பொறுப்பாளர்களும் ஆண் போராளிகளின் பொறுப்பாளர்களும் ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பெண் போராளிகளின் தரப்பில் நளாயினி முதலில் ஓட ஆரம்பித்தார். வயிற்றுக் காயம் வேகமான ஓட்டத்துக்குத் தடை போட்டது. ஆனாலும் விடாது ஓடி அடுத்தவரிடம் கோலை மாற்றிக் கொடுக்காமல் தடை அடைய ஏறத்தாழ பத்து மீற்றர்களே இருக்கும்போது நளாயினி தடக்கிக்கிழை விழுந்துவிட்டார். எல்லோரும் கூக்குரலிட்டு, விசில் அடித்தனர். ஆனால் நளாயினி உடனே எழும்பி, ஓடிக் கோலை அடுத்தவரிடம் மாற்றிக் கொடுத்தார். அன்று பெண் போராளிகளின் அணி கடைசியாகத்தான் வந்தது. எல்லோரும் நளாயினியைக் கேலி செய்தார்கள். அவர்களெல்லோருக்குமே நளாயினி சோன்ன பதில் இதுதான்.

“இண்டைக்கு விழுவம் நாளைக்கு எழும்புவம்”

சிறப்பு பயிற்சிக்கு அனுப்பப்பட்டு அதில் பயிற்சியெடுக்கும் போதெல்லாம் தான் ஒரு கரும்புலி என்ற எண்ணமே அவளிடம் எப்போதும் மேலோங்கி நின்றது. மிக கடினமான பயிற்சிகளின் போது உடல்நிலை அதற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையிலும் கூட மிகுந்த மனவுறுதியோடும் விடாமுயற்சியோடும் அவற்றைச் செய்து முடித்தாள்.

இரவு பகல் ஓய்வில்லாத வாழ்க்கை அதில் அவள் சலிப்படைந்தது கிடையாது. மண்டையோடு கொதிக்கும் வெயிலிற் காய்ந்து, உப்புக்கடலில் ஓயாத அலைகளில் நனைந்து நின்ற போதெல்லாம் அவள் வருத்தம் என்று ஓய்வெடுத்த கணப்பொழுதுகள் கிடையாது. லெப். கேணல் சாள்சின் நேரடி வழிகாட்டலில் நடைபெற்ற இப்பயிற்சி அவளைப் புடம்போட்டுடுத்தது.

(11ம் பக்கம் பார்க்க)

பெண்ணினம் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட தன்னைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டும்

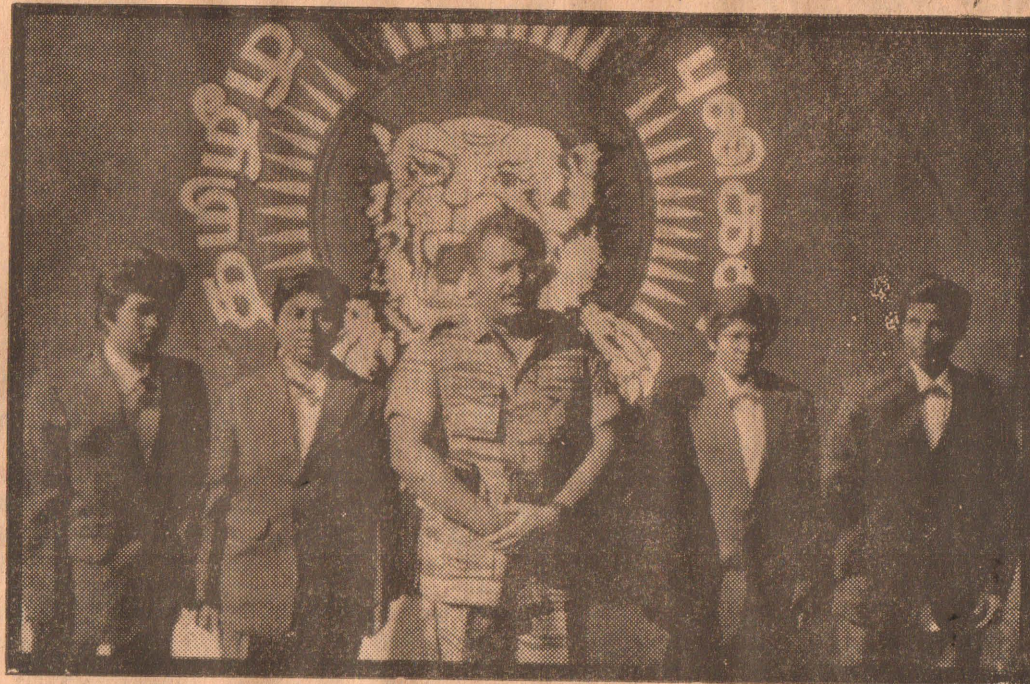
61 மது தேசநிர்மாணிப்பில் தமிழ்மீழ நீதிமன்றங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் ஒரு தனி அத்தியாயமாக விளங்குகிறது. இவை மக்களின் பிச்சினைகளை அணுகி ஆராய்ந்து நியாயமான தீர்ப்புகளை வழங்குவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எமது தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு எமது சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியின் உயிர்நாடியாய் விளங்கும். இந்த நீதிமன்றங்களின் தோற்றமானது எமது சமூகத்தில் புரையோடிப்போன பல சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைத்துள்ளது. தற்போது உள்ள நெருக்கடியான நிலைக்கு ஏற்புடைய நிர்வாக ஒழுங்குகளும், சட்டங்களும் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இந்நீதிமன்றங்களில் பதிவு செய்யப்படும் வழக்குகள் அனைத்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியினுள்ளே தீர்த்து வைக்கப்படுகின்றன. வழக்குகள் இழுபறிநிலையில் காலம் தாழ்த்தப்படுவதில்லை. இந்த நீதிமன்றங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இந்த ஒரு வருடத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகளின் எண்ணிக்கை முப்பத்தொன்பதாயிரத்து அறுபத்திமூன்று. இதில் தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகள் ஆயிரத்து அறுநூற்றுப்பதினமூன்று. இவற்றுள்ளும் மேன்முறையீடு செய்யப்பட்ட நாற்பத்தி ஏழு வழக்குகளில் முப்பது வழக்குகள் தீர்க்கப்பட்டன. இவ்வழக்குகளில் முன்னூற்று அறுபத்தைந்து வழக்குகள் பெண்கள் சம்பந்தப்பட்டவை. இங்கு நாம் குறிப்பிடமுனைகின்ற விடயம் பெண்கள் தொடர்பான வழக்குகள் பற்றியவையேயாகும்.

எமது போராட்டம் இந்த மண்ணின் விடுதலையை வென்றெடுக்கின்ற அதே நேரம் சமுதாய விடுதலையையும் வென்றெடுக்க வேண்டும் என்பதே தலைவரின் கனவு. இந்த சமூகவிடுதலையின் முக்கிய ஓர் அங்கமாக பெண்விடுதலை அமைகிறது. பெண்கள் விடுதலை பெற்றால் மாதிரி ஒரு இனத்தின் முழுமையான விடுதலையைக்காண முடியும். எமது

தன்பங்கள் தீர்ப்போவதில்லை.

எனவே விடுதலைக்காகப் போராடும் எம் இனத்தின் பெண்களின் வளர்ச்சிநோக்கிய பார்வை முக்கியமானது. இந்தவகையில் பெண்களின் சிக்கல்களை நுணுகி ஆராய்ந்து அவற்றுக்கான காரணிகளைக் கண்டறிந்து களையமுற்படுவது புதிய புரட்சிகரமான சமுதாயப்பிறப்புக்கு வழிவகுக்கும்.

தலைவருடன் தமிழ்மீழ்தின் பெண் நீதியாளர்கள்

நீதிமன்றங்கள் ஆரம்பித்த நாள் தொடக்கம் இன்றுவரை வந்த பெண்கள் சம்பந்தமான வழக்குகளை ஆராயுமிடத்து அவை பெரும்பாலும் குற்றவியல் தொடர்பான வழக்குகளாகக் காணப்பட்டன. இந்த வழக்குகள் எத்தனையோ பெண்களின் கண்ணீர் வாழ்க்கையையும், ஆழமான சோகங்களையும் தாங்கிநிற்கின்றது. குடும்ப வாழ்க்கையில் பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வற்ற நிலையும், வறுமையும், சமூக வளர்ப்புச் சூழ்நிலையும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஆணாதிக்க சமுதாயமும் அநேக பெண்களின் வாழ்வில் துன்பங்களைச் சேர்த்திருக்கின்றது. இந்த வழக்குகளை ஆராயும்போது நாம் ஒன்றைமட்டும் தெளிவாகப் பார்

பெண்களின் கல்வியறிவு விதாசாரம் ஓரளவு உயர்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது என்று கூறிக்கொண்டாலும், இன்றும் கிராமத்து மூலைகளில் பெண்களின் அழுகுரல்கள் கேட்ட வண்ணமே இருக்கின்றன.

இங்கு நாம் ஆராய்ந்த இக்குற்றவியல் பிரிவில் தாபரிப்பு வழக்குகள், காதலித்துப் பெண் கைவிடப்பட்ட வழக்குகள், பெண்ணைத் தாய்மை

நிலையில் தங்கள் துன்ப துயரங்கள் வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டால் சமுதாயம் திருந்தும். தமக்கு நீதிகிடைக்கும் என்று பெண்ணினம் எழுந்து விட்ட நிலையும் வந்துவிட்டது. அத்தந்த நீதிமன்றங்களிற் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகள் சான்றுகளாக இருக்கின்றன.

அண்மையில் ஒரு வழக்கு யாழ்ப்பாணம் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. பிறப்பில் வாய்ப்பேசாத ஊழைப்பெண் அளையில் இரட்டைக் குழந்தையுடன் பாதிக்கப்பட்டவளாக வந்தாள். அப்பெண்ணை விரும்பி ஏமாற்றியவன் அவளை இரட்டைக் குழந்தைகளுக்கு தாயாக்கி விட்டு வேறு திருமணம் செய்துவிட்டான். தற்போது அவன் அக்குழந்தைகளுக்கு தான் தந்தை இல்லை என்றும் தான் அப்பெண்ணை விரும்பவில்லை என்றும் கூறியுள்ளான். பெண்தரப்பில் சாட்சிகள் அற்ற நிலை. வாய்ப்பேசுமுடியாத பெண் என்ற மையால் இதற்கான மொழி பெயர்ட்டாளரை வைத்து விசாரணை நடைபெற்றுக்

கொண்டிருக்கிறது. இப்படி காதலித்தவனால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்கள் தொடர்பான வழக்குகள் பலவந்திருக்கின்றன.

இவற்றைப் பொறுத்தவரை, எமது சமூக அமைப்பு மரபுகள் பெண்ணை மட்டும் ஒழுக்கம் கடைப்பிடிக்கவேண்டியவளாகப் பார்க்கிறது. அவள் தவறுதலாகவோ அன்றி சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை காரணமாகவோ தவறிழைத்தால் சமூகம் அவளை முற்றுமுழுதாகவே புறக்கணித்து, ஆண் குற்றவாளியாக இருப்பினும் கூட பெண்ணின் நடத்தையையே சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கப்படுகிறது. சமூகத்தில் "ஆண் தவறிழைத்தால் சம்பவமாகவும் பெண் தவறிழைத்தால் சரித்திரமாகவும் பேசும்" மரபே உள்ளது. காலங்காலமாக இருப்படிந்துபோன எமது சமு

சமூகச்சீர்தேட்டு நடவடிக்கை தொடர்பான வழக்குகள் பெரும்பாலும் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் வாழும்

கொற்றவை

தலைவருடன் தமிழீழத்தின் பெண் சட்டவாணர்கள்

சமுதாய அமைப்பில் நிலவியும் ஒடுக்குமுறை அழுத்தங்களிலிருந்து பெண்ணினம் விடுதலை வேண்டி நிற்கிறது. முதலில் பெண்கள் தமக்கு எதிராக தலையெடுத்துநிற்கும் ஒடுக்கு முறையின் தன்மைகளைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். தனது சீரழிந்த வாழ்க்கை நிலையைச் சீரமைத்துக் கொண்டு பெண்ணினம் விழிப்புக் கொள்ளவேண்டும். தனக்குவிதிக்கப்பட்டவிதி என்றும், கர்மவினை என்றும் தங்கள் துன்பத்தை மனஆழத்திக்குள் புதைத்து வைப்பதனால்

க்கலாம். அதாவது அறியாமை இருளும். போதிய கல்வியறிவுற்ற நிலையும் இன்றும் பெண்களை இருட்டில் வாழ வழிவகை செய்திருக்கிறது. பெண்களை சிக்கல்களுக்கு முகங்கொடுக்கக்கூடிய தன்மையோ, தன்னம்பிக்கையோ அற்ற நிலையில் வளர்த்த விதம் எவ்வளவு தூரம் அவளது வாழ்க்கையைப் பாதிப்படைய வைத்திருக்கிறது என்பது ஆழமான சமுதாய நோக்கோடு ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று. நகர்ப்புறச் சூழ்நிலையில்

ஒருபுறம், தனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்ன என்று, கணவனால் தள்ளப்பட்ட தாய்மரணின் சோகங்கள் மறுபுறமாக பெண்களின் துயரங்கள் பரந்து காணப்படுகின்றன. இன்றும் தங்களுடைய துன்பங்களை வெளியிலே சொல்லமுடியாதவர்களாக, வெளியிலே தெரிந்தால் சமூகம் தன்னை மாறுபட்ட கண்ணோட்டத்தில் பார்க்குமே என்று ஒதுங்கி மூலையிலே கண்ணீர் வடிக்கும் பெண்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய

பெயர்ந்த மக்கள் வரமும் தங்ககங்களை ஒட்டிய பகுதிகளிலிருந்து தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தன. இங்கு தாக்கல் செய்யப்பட்ட குற்றமீயல் வழக்குகளில் ஒப்பீட்டுரீதியில் ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை விட பெண்கள் சம்பந்தமான வழக்குகள் அதிகம். இந்த வழக்குகள் எத்தனையோ பெண்களின் மன உடைவுகளையும் மன உளைச்சல்களையும் தாங்கி நிற்கின்றன. ஆணைமனப்பூர்வமாக விரும்பி, அவனால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்களின் கண்ணீர்களை

தாயம் பெண் என்பவள் முள்ளின் மேல் நடக்கவேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கிறது. பெண்கள் படிக்கிறார்கள், எல்லா உத்தியோகத்திலும் இருக்கிறார்கள் என்பதால் எமது சமூகம் முன்னேறிவிட்டது என்று கூறினாலும், இன்றும் நாலுசுவருக்குள் தங்கள் துன்பங்களை ஆழத்துள் புதைத்துக்கொண்டு மௌனியாக இருக்கும் பெண்கள் ஏராளம்.

'எனது பிரச்சினை என்னோடு, எனக்கு இது தான் விதிக்கப்பட்டது' என்று நானும் பொழுதும் கண்ணீர் சிந்தும்பெண்கள் அனேகம். அதைவிட பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள், நீதிமன்றங்கள் ஏறுவதை ஏதோ செய்யக் கூடாத செயல் என்று ஒதுங்கிப் போவதும் நாம் வாழ்க்கையில் காணும் ஒன்று. தங்களது பிரச்சினைகள் பெரிதாக உருவெடுத்த பின்னும் 'தாம் செத்தாலும் பரவாயில்லை ஆனால் நீதிமன்ற வாசற்படியில் ஏற மாட்டோம்' என்று பிடிவாதமாக நிற்கும் பெண்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அதைவிட நீதிமன்றங்களுக்கு நாங்கள் போகமுடியாதது (10-ம் பக்கம் பார்க்க)

இந்தியாவில்

பண்பான் திருமணங்கள் கூட பயங்கரமான

விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன

ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னர் காவற்றுறையினர் நாகவாணியின் கணவனைக் கைது செய்தனர். இப்படியான ஒரு மிக விரைவில் ஏற்படுவதில்லை. அவன் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றான்.

“எனது கணவன் தனது பெயரில் ஒரு வீடு தேவை எனக் கேட்டார்”.

என அவன் மெல்லிய குரலில் தொடங்கினார்.

‘அவர் ரூபாய் 30, 000 பெறு மதியான உந்துருளி தேவை என்றார். (இது சுமார் 1000 டாலர்களாகும்.) தனக்கு இவை வேண்டுமென்றும், இவைகளை நான் அவருக்கு கொடுக்காவிடின் என்னை ஒரு கட்டிடத்தின் உச்சிக்கு கொண்டு சென்று அங்கிருந்து சீமே தள்ளிவிட்டுவிடுவதாகக் கூறினார்”.

“அவர் என்னை அடிப்பார்”

என அவன் தொடர்ந்தான். அவளது சொற்களில் சில உண்மைகள் மோதின.

“அவர் என் முதுகில் அடிப்பார். என் முதுகில் ஊசியால் குத்துவார். ‘நான் ஒரு பொறியியலாளர். நாங்கள் ஏராளமான பொருட்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார். சீதனத்திற்குக் கொடுமைப்படுத்தியதற்காக எனது கணவரைக் கடந்த இரவு அவர்கள் கைதுசெய்தனர்” எனக் கூறினார்.

தனிய ஒரு பெயரைக் கொண்ட செல்வி நாகவாணியின் பட்டறிவு (அனுபவம்), அங்கு அதிகளவில் நிகழ்கின்ற

சம்பவமாக இருந்தது. 32 ஆண்டாக சீதனத் தடைச் சட்டமிருந்தும் கூட, வழமை யாக, ஒருபோதும் சீதனங் கொடுக்காத தீண்டாத மக்களாயத்தினரிடையேயும், பழி வாங்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் மத்திய வகுப்பினரிடையேயும் இப்போது இது பரவிவிட்டது.

இந்த வழக்கம் பரவியமையால் செல்வம் போதியளவு இருந்தும் கணவன்மார்களினதும் அவரது சுற்றத்தினரதும் கண்களுக்குத் தங்கள் தகுதிக் கும் தேவைக்கும் ஏற்ப சீதனம் கொடுக்கப்படவில்லை என்ற காரணத்துக்காகப் பெண்களைக் கொலை செய்வது மிகவிரைவிலேயே அதிகரித்துள்ளது.

உயர் தொழில்நுட்ப ஆய்வாளர்களும், கணனிப்பொறியியல் ஆர்வமுள்ளவர்களும், மற்றும் மத்தியவகுப்பினரும் அதிகமாக உள்ள இந்தியாவின் சிலிக்கன் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள வளர்ந்துவரும் நகரத்தில் சீதனத்துக்கான கொடுமைகள் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. பதிவுகள் கிடைத்துள்ள 1993 ஆம் ஆண்டின் முதல் இரு மாதங்களிலும் கொலைகள் உட்பட சீதனக் கொடுமையால் உண்டான 161 வழக்குகள், நகரத்தின் துப்பறியும் பிரிவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசின் புள்ளி விடரத்தின்படி போதியளவு சீதனம் கொடுக்கப்படாமையால் 1992 ஆம் ஆண்டில் 4, 785 பெண்கள் தங்களுடைய கணவர்களால் கொலைசெய்யப்பட்டனர். 1992 ஆம் ஆண்டின் கடைசி நாளன்று 146 ஆண்கள் சீதனக்கொடுமை காரணமாக தங்களுடைய மனைவி மார்களைக்

கொன்றதற்காகவும், கொடுமைப்படுத்தியதற்காகவும் புது டில்லியிலுள்ள உயர் நீதிமன்றத்தின் விசாரணைக்காகக் காத்திருப்பதாக நீதி இலாகாப் பிரிவின் அறிக்கை கூறுகின்றது.

“சீதனத்தைக் கதைக்காமல், நீங்கள் திருமணத்தைப் பற்றிக் கதைக்க முடியாது” என “விமோசனம்” எனும் பெண்கள் தொண்டர் குழுவில் பணியாற்றும் மதுபுசின் கூறினார். சமஸ்கிருதச் சொல்லான “விமோசனம்” என்பது விடுதலையைக் குறிக்கும். சீதனச் சிக்கல்களால் வெகுவாக தாக்கத்துக்குள்ளான பெண்களின் வாழ்க்கையைச் சீரமைப்பதில் இந்த “விமோசனம் குழு” மிகவும் பாடுபட்டுவருகின்றது.

ஒரு மகள் திருமணம் செய்கிற பொழுது ஏதேனும் அவளுக்கு கொடுப்பதில் தவறு இல்லை. ஆனால் திருமணம் செய்வதற்கு சீதனம் முன் நிபந்தனையாக வருவது தவறாகும். பெண்களை இழிவு படுத்தவதை மன்னிப்பதற்காக இப்போதும் சீதனம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கி நடத்திய போது மோகனதாஸ் கர்மசந் காந்தி சீதனம் கொடுப்பதையும், சீதனம் வாங்குவதையும் கண்டித்துள்ளார். இந்தியாவை மாற்றியமைப்பதன் தேவையுடனேயே இந்திய சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம் இணைந்திருப்பதை அவர் கண்டார். சீதன ஒழிப்பு அவருடைய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக இருந்தது.

“சீதனம் கொடுக்கும் இந்த இழிவான பழக்கத்தைக் கண்டிப்பதற்குப் பொதுமக்களிடையே கடுமையான அபிப்பிராயம் உருவாக்கப்படல்

வேண்டும், தீயவழியில் பெருந்தொகையான பணத்தை சீதனம் எனப் பெறும் இளைஞர்கள் மக்களாயத்திலிருந்து விலக்கிவைக்கப்படல் வேண்டும்” இந்த முறை தொடரவேண்டும் எனக் காந்தியடிகள் எழுதினார். பணத்துக்காகப் பெற்றோர் ஒழுங்கு செய்யும் திருமணமுறை இல்லாதொழிய வேண்டும்.

காந்தியடிகளின் எதிர்ப்புக்குப் பின்னர் இந்திய அரசு சீதனத் தடைச் சட்டத்தை கொண்டுவந்தது. இச்சட்டம் நீதியை நிலைநாட்ட இயற்றப்பட்டதனாலும் பணக்காரர்களும், வறியவர்களும், அரச அமைச்சர்களும் தேருக்கூட்டுபவர்களும், சட்டறிஞர்களும் கணனிப் பொறியியலாளர்களும், ஒரேமாதிரியாகவே கடைப்பிடியாது புறக்கணித்துவிட்டனர். இந்தியாவின் ரைம்ஸ் செய்தித்தாளின் ஞாயிற்றுக் கிழமைப் பதிப்புக்களில் திருமண விளம்பரப் பக்கங்களில், குடும்பங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மணமகள், மணமகன் தேவையென்ப பிரச்சிக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்க்கலாம். இதில் சீதனம் தேவை என்பதனை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக, “பண்பான திருமணம்” என விளம்பரப்படுத்துகிறார்கள். அதில் அநேகமான விளம்பரங்களில் “பண்பான திருமணம்” எனக் கூறப்பட்டிருக்கும்.

“இந்திய மக்களாயம் தானாகவே நேர்மையற்றது. இந்திய மக்களாயம் ஆன்மிகத்துக்கு ஊக்கமளித்து வளரச்செய்கின்றது. ஆனால் உள்ளே ஒன்றுமில்லை. அது சொல்லுவதற்கும், செய்வதற்கும் உண்மையில் ஒரு தொடர்புமில்லை. மக்களாயத்தில் பலம் குன்றிய தொடர்புடையவர்களாக இருப்பவர்கள் பெண்கள்,

அவர்களிடமிருந்து இலகுவாக சிறிது சிறிதாகக் கறக்க முடியும்”

என தென்னாசிய மனித உரிமை ஆவண மத்திய இயக்குனர், ரவீந்தாயர் கூறுகிறார்.

விமோசனத்தால் நடாத் தப்பும் புத்தக சாலையிலுள்ள சுற்றறிக்கை மடிப்புகளை, அதன் மற்றொரு தொண்டரான டொனாபேனாட்ஸ் தமது விரலால் மெல்லத் தட்டிக்கொண்டு, “இவையாவும் சீதனத்தால் ஏற்பட்ட இறப்புகளும் சீதனம் தொடர்பான வழக்குகளுமாகும்”

எனக்கூறினார்.

அந்தக் கோவையிலுள்ள ஒரு திருமணப்பத்திரை விரலால் சுட்டிக்காட்டியவாறு அவர் தொடர்ந்தார். “இதோ ஒரு வழக்கு. இவர் ஒரு வழக்கறிஞர். இவர் உன்னுடைய மனைவியைக் கொன்று ஒரு சர்க்கில் போட்டு ஆற்றில் அமிழ்த்தி விட்டார். இவர் தனது செல்வாக்கைப் பாவித்து தான் குற்றவாளியல்ல என்று வெளியேறிவிட்டார்.

எனக்கூனார்.

“பெண்களை அடிப்பதற்கு, ஆண்களுக்கு உரிமை யுண்டு என ஆண்கள் நினைக்கின்றார்கள். இதனை காவற்றுறையினரும், சட்டமும் கடுமையாக தண்டிப்பதில்லை. பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கு முள்ள வேறுபாடு எந்தநாட்டிலும் இல்லாதவாறு, கூதிகமாக இந்தியாவில் மட்டும் தான் காணப்படுகின்றது. என நான் நினைக்கிறேன். அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பெண் கொல்லப்படுகிறார்”

என டொனாபேனாட்ஸ் மேலும் கூறினார்.

நன்றி
கெரல்ட் இன்ரநஷனல் நிப் யூன் - 31. 12. 93)

பெண்ணினம்...

என்று அறியாமையில் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அதற்கு பழைய தேசவழமைதான் காரணம் முன்னைய ஒல்லாந்தர்களால் தேசவழமையில் ஒருபெண் கணவனின் அனுமதியின்றி வழக்குத்தாக்கல் செய்யவோ, ஒருசாட்சியாக நிற்கவோ முடியாது. இதன்காரணமாக அநேக பெண்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாணமுடியாது மனமுடைந்த நிலையிலுள்ளனர். ஆனால் தமிழீழ தேசவழமைச்சட்டம் இந்தநடைமுறையில் புதிய சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றது. ஒருபெண் தனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை தீர்க்கக்கோரி நீதிமன்றத்தில் வழக்குதாக்கல்செய்யலாம். இதற்கு யாருடைய அனுமதியையும் வேண்டிற்றகத் தேவையில்லை. பெண்கள் தங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற அநீதிகளைக் கண்டு அனுபவித்து மனரீதியாகப் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலைமையைத் தவிர்ந்து தங்கள் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணர வேண்டும். அதற்கு எமது நீதிமன்றங்கள் நியாயமான தீர்ப்புக்களை வழங்கும்.

யாழ்மாவட்டத்திலுள்ள நீதிமன்றங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட வழக்குகளிற் பல தாபரிப்பு வழக்குகளாக இருக்கின்றன. தாபரிப்பு என்னும் போது போதிய வசதிகள் படைத்த ஒருவன் தனது மனைவியைப் பராம

ரிக்கத் தவறினால் அல்லது சட்டப்படியான திருமணத்தின் விளைவாக வாயினும் அல்லது வேறுவிதமாகவாயினும் தனக்குப்பிறந்த பிள்ளையைப் பராமரிக்கத் தவறினால் அந்தத் தந்தையிடமிருந்து பராமரிப்புக்கோரும் உரிமை மனைவிக்கு உண்டு. இங்கு பருத்தித்துறை நீதிமன்றத்தில் பதிவாகியுள்ள வழக்குகள் அனைத்தும் தாபரிப்பு வழக்குகளாகவே இருந்தன. கணவனாற் கைவிடப்பட்ட பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் இவ்வு தாபரிப்புத் தொகை தீர்ப்பாக வழங்கப்பட்டது.

அதாவது இங்கு பெண்களைத் திருமணம் செய்து குழந்தைகள் உள் நிலையிலும் கூட குடும்பப் பிணக்குள் காரணமாக பிரிந்துவாரும் குடும்பங்கள் அனேகம். இதில் மனைவி இருக்க வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து தமிழீழத்தண்டி வெளியே சென்று குடும்பவாழ்க்கையில் ஈடுபடும் ஆண்கள் அனேகமாகோர் பெண்கள் தொடர்பான வழக்குகளை ஆராய்ந்தபோது ஒன்றுமட்டும் அங்கு தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வற்று இருந்தது. அதாவது இப்பிரச்சினை மிகவும் அடிமட்ட நிலையிலேயே பரவலாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆண்களால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்களின் வயதெல்லை கூடுதலாக பதினெட்டு வயதுக்குள்ளேயே காணப்பட்டன. அதாவது இவர்கள் சிறிய வயதுக்காரராகவே காணப்பட்டு

னர். எமது தமிழீழ தேசவழமைச் சட்டத்தின்படி பெண்ணுக்கான சிறு வயது பதினெட்டுக்கு உட்பட்டும் மேற்றகவை வயதாக பதினெட்டுக்கு மேலும் அதேவேளை ஆணுக்கான சிறு வயது வயது இருபத்தியொன்றுக்கு உட்பட்டும் மேற்றகவை இருபத்தியொன்றுக்கு மேற்பட்டதாகவும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதலனால் கைவிடப்பட்ட பெண்களின் வழக்குகளில் மதுபுசின் கூறியதைச் சிற்றெல்லக்குள் உட்பட்டதாகவே காணப்பட்டன. இவை வாழ்க்கையின் அடிப்படையான தன்மைகளை அறியாத குறிக்கோளற்ற காதல்களும் அதனால் ஏற்பட்ட முறிவுகளும் பாதிக்கப்படுபவள் பெண் என்று அறிந்தும் இத்தகைய பெண்கள் இவற்றில் முழுகி அமிழ்ந்து போவது ஆழமாக நோக்கப்பட வேண்டியது. சாதாரணமாக ஏற்படும் பாவினக்கவர்களினால் ஒருவனைப் பற்றியும் தனது எதிர்காலம் பற்றியும் தொலைநோக்கோடு சிந்திக்காத இவர்கள் விடும் தவறுகள் பெண்களையே பாதித்து நிற்கின்றது என்பது முற்றுமுழுதான உண்மை. எமது சமுதாய அமைப்பும் மரபுகளும் பெண்களின் நடத்தைகளையே உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைகளில் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்ணுக்கு நியாயமான தீர்ப்புக்கள் வழங்கி பெண்களை விழிப்புணர்வுக்கு தூண்டுவதற்கு பதிலாக காலமெல்லாம் ‘தவறிழைத்தவன்’ என்ற தண்டனையைக் கொடுத்துவிடுகின்றது. ஆண் தவறிழைத்தால் அவனது தவறுகள் சில காலங்களுக்குள் மறைந்துவிடும் படியாக இந்தச் சேற்றுக்குள் கால்

வைத்து அந்தக் குளத்தில் கழுவி விடும்’ தன்மையாக அதிலிருந்து மீட்டு விடுகிறது. ஆனால் இவ்வாறு வாழ்க்கையில் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்களோ அவளிடம் தவறு இல்லாவிட்டாலும் கூட வாழ்நாள் முழுவதும் ஒதுக்கப்பட்டவளாகிறார். இதனால் எத்தனையோ பெண்கள் வாழ்வில் வீரத்தி யுற்று பலவிதமான உளவியல் தாக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இவற்றிலிருந்து மீளமுடியாமல் தாங்காணாத துன்பங்களுக்கு தம்மை உட்படுத்துவதும், தற்கொலையில் முடிவ தும் பரவலாக உள்ளது.

இதில் ஒன்றைப் பெண்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் இப்படியான பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட பெண்கள் தம்மைத் தயார்ப்படுத்தவேண்டும். பெண்ணானவள் இந்தச் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியோடு தன்னைப் இறுகப்பிணைத்துத் தன்னைப் பல துறையிலும் முன்னேற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ஆழமான வாழ்க்கைக் கல்வி பெண்களுக்கு அவசியம். திருமணமே வாழ்க்கை என்ற நிலையை விட்டு வாழ்க்கையின் ஒரு அங்கமாக திருமணம், குடும்ப உறவுகளை வரையறுத்துக்கொண்டு குறிக்கோளோடு வாழ வேண்டும் வாழ்வில், இலட்சியங்களையும் நோக்கங்களையும் வகுத்துக் கொண்டு அவற்றின் முன்னேற்றத்தில் ஆயராது உழைக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் மேலாக இனிவரும் சமுதாயத்தில் பெண்குழந்தைகளை கண்ணம்பிக்கை உடையவர்களாக சுயமான சிந்தனையாற்றல் உள்ளவர்களாக எப்பிரச்சனைகளுக்கும் முகங்கொடுக்கின்ற தன்மையுடையவர்களாக பெற்றோர்கள் வளத்தெடுக்க முனைதல் அவசியமாகிறது.

(8ம் பக்க தொடர்ச்சி)

அவள் அம்மாவேதான்

சாளஸ் அண்ணை கிளாலிக்கடலில் வீரச்சாவடைந்ததைத் தொடர்ந்து, கிளாலிக் கடல் மக்கள் பாதுகாப்பு படகுச்சேவையில் நிற்பதற்கு துடித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஏற்கனவே ஆண்போராளிகள் இச்சேவையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். “எங்கடை போட்டையும் போக விட வேணும்” என்று கடற்புலிகளின் சிறப்புத் தளபதியைக் காணும் நேரமெல்லாம் நச்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். இவளின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல் அவர் மங்கையைப் படகோட்டியாக நியமித்து லெப். கேணல் பாமாவின் தலைமையில் மகளிர் அணியையும் பாதுகாப்புச் சேவைக்கு அனுப்பினார்.

ஆழமான கடல். இணங்காண்பதற்குப் பழக்கப்படாத காற்று. சுற்றிவர எதிரி. அந்தக் கணங்களில் அவர்களின் வாழ்க்கை ஆபத்தானது. மழையில் நனைந்து ஊசியாய் குத்தும் குளிரில் நடுங்கி வெயிலில் காய்ந்தபோதும் அவள் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு நின்றாள்.

“நாங்கள் எப்பவும் இரவைப் பகலாக்கி வாழவேணும்” மங்கை அடிக்கடி தன் பிள்ளைகளுக்குக் கூறுவாள். எப்போதுமே சுடலைப்பற்றிச் சிந்தித்து, கடலில் நேவி வந்தால் எப்படிச் சண்டை செய்வது என்றே சுற்பனை செய்து... கடலிலேயே ஒன்றிப்போன போராளி அவள்.

கிளாலியில் படகோட்டிகளாய் நிற்கும் ஐயாமாரிடமும் கடலைப் பற்றியேதான் கேட்பாள். கடலில் என்ன காற்று வீசுது? ஓடுவது ஆற்று நீரோ? வெள்ள நீரோ? ஓய்வாக நிற்கும் நேரங்களிலெல்லாம் அந்த ஐயாமாரிடம் துருவித் துருவிச் கேட்பாள். அவற்றை தனது பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லியும் கொடுத்தாள்.

“ஒரு போராளி தன்ரை ரைபிளை எப்பிடித் துப்புரவாக வைத்திருக்க வேணுமோ, அதேபோல நாங்கள் சண்டைக்குப் போற போட்டும் துப்புரவாக இருக்க வேணும். எஞ்சின் பீழையெண்டு நிக்கக்கூடாது.”

“கடலில் ஆயுதத்தை விடபோட பிரதானமானது. போட் நல்ல நிலையில் இருந்தால்தான் கரைக்கு வந்து ரைபிள் எடுத்துக் கொண்டு போய் திரும்பவும் அடிப்படப் போகலாம். மங்கையைக்கா சொல்லுறமாதிரியே நாங்கள் அனுபவத்திலை கண்டனாங்கள்” அந்தப்போராளி பெருமையோடுகூறினார்.

மங்கை பாடசாலையிற் படித்த நாட்கள் குறைவு. “என்னை இவ்வளவு தூரத்துக்கு வளர்த்துவிட்டது இயக்கத்தான்” அவள் அடிக்கடி கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வாள். ஆனால் அவளிடம் மிகப்பெரிய ஆளுமை இருந்தது. எதையும் நுட்பமாகச் செய்யும் திறமை இருந்தது.

படகு எஞ்சின் பழுதாகி மணித்தியாலக்கணக்காக திருத்துவதற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம், “மங்கையைக்காவைக் கூட்டிக் கொண்டு வா” என்று ஒவ்வொருவராகக் கத்திக்கொண்டிருப்பார்கள். அவ்வளவுதூரம் எந்தப் பழுதையும் நுட்பமாகக் கண்டுபிடித்து சரிபார்க்கக் கூடிய திறமை அவளிடம் இருந்தது. அதைவிட செயலில் நிதானமிருந்தது.

8ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இன்று விழுந்தாலும்

புடைத் துறைப் பள்ளியின் ஆண் போராளிகளில் எட்டுப்பேர் ஐந்து கடல் மைல்களை நீந்திக் கடந்துவிட்டார்கள். அவர்களின் பொறுப்பாளர், பெண் போராளிகளின் பொறுப்பாளரிடம் வந்து,

உங்கட ஆக்களில் ஒரு அஞ்சு பேரையாவது நீந்த வைப்புக. இல்லாட்டா மரியாதை இராது”

என்று சொல்லிவிட்டுப்போக, அதை அறிந்த நளாயினி வந்து, பெண் போராளிகளின் பொறுப்பாளரிடம்,

“பத்துப் பேரையாவது கட்டாயம் நீந்தவைக்க வேணும் பொம்பிளைப் பிள்ளையளாலை சாதிக்க ஏலும் எண்டது எல்லாருக்கும் தெரியவேணும்”

என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

கிளாலிக்கடலில் இரவுமுழுவதும் படகு ஓட்டிவிட்டு பகலில் அவள் ஓய்ந்திருந்தது கிடையாது. “ஓவ்வொரு போராளியும் சகல துறைகளையும் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும்” அவள் அடிக்கடி கூறிக்கொள்வாள். யாரிடமும் உதவி என்று போகும் நிலையில் அவள் இருந்ததில்லை. போராளிகளையும் அவ்வாறு வளர்த்ததில்லை. ஓய்வு நேரங்களில் போராளிகளுக்கு தூண்டில் வீசி மீன் பிடிக்கப் பழக்குவாள். கடலில் பிடித்த மீனை தானே கறிசமைத்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பாள். “எங்கடை மங்கையைக்காவோடே இருந்தா அம்மாவோடே இருக்கிற மாதிரி” பிள்ளைகள் அடிக்கடி கூறிக்கொள்வார்கள். கடலில் எதிரியின் நடமாட்டம் இல்லாது அமைதியாக இருக்கும் நேரங்களில் அவள் கிளாலியின் தென்னமர நிழலில் இருப்பாள்.

கையில் பேனாவும் குறிப்புக் கொப்பியுமாய் உட்கார்ந்து விட்டாள் என்றால், “மங்கையைக்காவகவிதை எழுதினா. குழப்பாதே” என்று பிள்ளைகள் கூறுவார்கள். தலைவரைப் பற்றியும் கடலைப்பற்றியும் மாவீரர்களைப் பற்றியும் அவளது பேனா எழுதிச்செல்லும் கவிதை உள்ளத்தைத் தொடும்.

கிளாலியில் இவர்கள் தங்குவதற்கு வீடு தேவையாயிருந்தது. பொருட்கள் இல்லாதநிலையில் என்ன செய்வது என்று பிள்ளைகள் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த போதெல்லாம் தானே முன்னின்று தென்னை தறித்து கூரைக்கான கிடுகுபின்னி கொட்டில் போட்டாள். “மங்கையைக்கா இருக்கிற பொருளைக்கொண்டே எல்லாம் செய்திருவா”

கிளாலியில் கடல் வற்றி மக்கள் படகு தள்ளுவதற்கு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் மங்கையின் பிள்ளைகள் சனத்துக்கு படகு தள்ளிக்கொடுக்கும். கஷ்டப்பட்ட மக்களுக்கு இரங்கி தன்னளவான உதவிகளைச் செய்வதில் அவள் என்றமே பின்னின்றதில்லை. “நாங்கள் மக்களுக்குக்காகப் போராட வந்தனாங்கள். மக்களோடே அன்பாகப் பழகவேணும்”

“மங்கையைக்கா இன்னும் இருந்து எங்களைப்போல போராளிகளை வளர்த்திருக்கலாம் என்று கவலையாய்க் கிடக்கு”. அந்தச்சிண்ப்போராளி கூறினார்.

கடற்புலிகள் மகளிர் படையணியின் அனேகமான போராளிகளுக்கு அவள் நீச்சல் பழக்கியிருந்தாள். இரவு பகல் பாராது பிள்ளைகளோடு ஓடுத்தியாக மங்கை நிற்பாள். “எங்கடை மங்கை அக்கா எந்தக் கஷ்டமான பயிற்சிகளையும் தான் முன்மாதிரியாகச் செய்து காட்டித்தான் எங்களைச் செய்யச் சொல்லுவா. ‘எங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும் மங்கை அக்காவே செய்யிறா. எங்களால் ஏலாதோ, என்று செய்து போடுவா”

எப்போதுமே முன்மாதிரியான போராளியாகவே நாம் அவளைக் கண்டோம். பிள்ளைகள் நாலுமுப்பது மணிக்கு நித்திரை விட்டு எழுந்தபோதெல்லாம் அவள் நாலு மணிக்குக் கழுந்து விடுவாள். “எந்தப்பிள்ளையும் நீந்தத் தெரியாமல் இருக்கக்கூடாது. குறைந்தது ஐந்து கடல் மைல்களையாவது நீந்தப் பழகியிருக்க

மறுநாள் படைத் துறைப் பள்ளியின் பெண் போராளிகள் நீந்தத் தொடங்கினார்கள். நளாயினி ஒரு படகில் ஏறி, நீந்திக்கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு போராளியின் அருகேயும் வந்து, படகை நிறுத்தி,

“நீந்தி முடிக்கவேணும், என்னம்மா; நல்லா நீந்தவேணும்”

என்று சொல்லிச் சொல்லி உற்சாகப்படுத்தினார். படகின் இயந்திரத்தை நிறுத்தி, நிறுத்தி இயக்குவதிலுள்ள சிரமத்தையும் பாராது, எல்லாப் பெண் போராளிகளையுமே ஐந்து கடல் மைல்களைக் கடக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், வேகத்தில் அப்படிச் செய்தார். அன்று பத்தொன்பது பெண் போராளிகள் ஐந்து கடல் மைல்களை நீந்திக் கடந்தார்கள். அன்று முழுவதும் நளாயினியின் பாதங்கள் நிலத்தில் படவிலலை. அவ்வளவு உற்சாகம்!

வேண்டும் என்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

அதற்காக வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராது பிள்ளைகளுடன் நனைந்தும் காய்ந்தும் நின்றாள் பிள்ளைகளை நீந்தப் பழகுவதற்கென கடலில் இறக்கி விட்டு அலைகளில் நனைந்தபடி அவள் நிற்பாள். கால்கள் விறைத்தாலும் கண்கள் மட்டும் தூரத்தே புள்ளியாய்த் தெரியும் எதிரியின் விசைப்படகின் அசைவினைப் பார்த்தபடி நிற்கும்.

ஒருமுறை வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேசத்துக்கு மங்கை அலுவலாகச் சென்றிருந்தாள். அங்கிருந்து நான்கு படகுகள் இவர்களை பக்கம் வருவதாகச் செய்தி வந்தது. பிள்ளையர் நீந்துவதற்குப் போவார்களே; நான்கு படகுகளும் தாக்குதல்களை நிகழ்த்தலாம். பிள்ளைகள் கடலுக்குள் இறங்கினால் ஆபத்து. விடியுமுன்னரே அவள் சைக்கிளில் நீண்டமைல்கள் கடந்து கண்களில் சிவப்போடு வந்து சேர்ந்தாள். அவ்வளவு தூரம் ஒவ்வொரு போராளிகளையும் கண்ணுக்குள் வைத்துப் பேணினாள்.

போராளிகள் வீணாக இறக்கக் கூடாது. இந்தப் போராட்டத்தில் நிறையச் சாதிக்கவேணும் என்பதில் தீவிரமாக நின்றாள். ஒவ்வொரு போராளிக்கும் படகு எஞ்சின் உதிரிப் பாகங்களிலிருந்து படகு ஓட்டுவதுவரை சகல துறைகளையும் கற்றுக்கொடுத்தாள். கட்டுமரம் ஓடப்பழக்கி, குல்லாவலிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தது வரை அவள் சாதித்தவை ஏராளம்.

கடலைப்பற்றித் தெரியாது, நீச்சல் பற்றி அடி தலை தெரியாது வந்த போராளிகளே அனேகம். “ஐயோ நான் தாழப்போறன் எனக்குப் போசாதாங்கோ” என்று மூச்சுமுட்டி நிற்கும் போராளிகளுக்குக் கெல்லாம் “அண்ணையை (தலைவரை) நினைச்சுக் கொண்டு ரெயினி எடுங்கோ. கஷ்டம் தெரியாது” என்று நம்பிக்கையூட்டி, தைரியமளித்து, பிள்ளைகளோடு எப்போதும் தானும் ஒரு பயிற்சியாளராகவே நின்றாள். எப்போதும் தலைவரின் வளர்ப்புப் பற்றியும் போராட்டம் பற்றியும் சொல்லிச் சொல்லி வாழ்ந்த போராளி அவள்.

அவளது முதற்சண்டை ஆணையிறவு ஆகாய கடல் வெளித் தாக்குதலாக அமைந்தது. அதற்கு அவள் விநியோகக் குழுவில் ஒருத்தியாகச் சென்றாள். அந்தச் சண்டையில் தான் திரும்பவருவேன் என்ற உறுதியோடு தான் சென்றாள். கையில் சிறிய காயத்தோடு வந்தவளிடம் நிறையக் கேட்குங்கள் இருந்தன. கரும்புலியாய்ப் பாகவேணும் என்ற கணவையே நெஞ்செல்லாம் நிறைத்து அதற்காகவே தன்னைத் தயார்ப்படுத்தினாள்.

பூநகரிச் சண்டைக்கும் அவள் லெப். கேணல் பாமாவுடன் சென்றாள். அலைகளில் நனைந்து நனைந்து படகோட்டியபடி கண்காணிப்பு படகின் ஓட்டியாக நின்றாள். லெப் கேணல் பாமா நீருந்து விசைப்படகை எடுக்கும்போது படகுக்கு ஓட்டியாகநின்ற அதைக்கொண்டு வந்து சேர்த்து பெரிய வெற்றிப் பூரிப்போடு திரும்பவும் சென்றாள். எதிரியின் ஆயுதங்கள் அள்ளி, 50 கலிபின் தாங்கிக் கழற்றி இலக்குப்பிசகாமல் வந்து கரைசேர்ந்து, அந்தச் சண்டையில் அவளது பங்கு கணிசமானது.

கடைசியாக கற்பிட்டிக் கடலில் கரும்புலியாய்ச் செல்வதற்கு முன் அவள் படகு துறைத் தொழில்நுட்பப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக நின்றாள். ஒவ்வொரு போராளிக்கும் நுட்பமாக விளங்கப்படுத்தி உற்சாகமூட்டி; தானே அருகிருந்து ஒவ்வொரு தேவைகளையும் கவனித்துச் சென்றாள். “மங்கையைக்கா தனக்கு என்ன தெரியாது எண்டாலும் எந்தப் போராளியிடமும் கேட்டு அறிஞ்சு கொள்னவா” எதையும் துருவி துருவி நுட்பமாக கேட்டறிவது அவளிடம் எப்போதுமே இருந்தது. “அப்படி எண்டா என்ன? இப்படிச் செய்தால் சரிவருமோ?” என்று அவளுக்குப் புதிய புதிய நுட்பமான யோசனைகள் தோன்றும். அதனைச் செயலிற் காட்டும் போது மூக்கில் விரலைவைக்கத் தோன்றும்.

அங்கையற்கண்ணியின் தாக்குதலுக்குப் பின்னெல்லாம் அவளுக்குப் பொறுமை எல்லை கடந்துவிட்டது. எப்ப சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்தாள். மனம் சலித்து ஓய்ந்ததில்லை அந்த இடைப்பட்ட கணங்களிலெல்லாம் இயலுமானவரை போராளிகளுக்கு நீச்சல் பழக்கி, படகு ஓட்டப் பயிற்சி அளித்து, அவற்றில் தன்னைத் தீவிரப்படுத்திக்கொண்டாள்.

கற்பிட்டித்தாக்குதலுக்கு நெஞ்சிலே சாவைச் சுமந்தபடி, வாய் ஓயாமல் அண்ணையைப் பற்றிய கதைத்தபடி சென்றாள். “இலக்குச் சரிவரா விட்டால் காட்டுக்குள்ளையே இருந்திடுவன்” கரையில் நின்ற போராளிகளுக்கு கைகளை அசைத்தபடி சொன்னாளாம்.

இரவு 11, 25 மணி. உச்சி நிலவு பொங்கித் தணிந்தது. மன்னார் கற்பிட்டிக் கடலில் ஓயாத அலைச்சத்தத்தின் மத்தியில் ‘கடலரசன்’ விரிந்தபடி நின்றது. நளாயினி தலைமையில் மங்கையின் படகு மின்னலாய் உயரக்கிளம்பிய அலைகளைக் கிழித்தபடி முன்னே சென்று மோதி வெடித்தது. லக்ஷ்மணம், வாமணம் சென்றபடகு, கப்பலின் அடுத்தபுறமே மோதி வெடிக்க, கடலரசன் தீப்பற்றியபடி கற்பிட்டிக் கடலடித்தளத்தோடு மெல்லமெல்ல தாழ்ந்துபோனது.

“நான் வெடிச்சதன் பிறகு வீட்டிலே என்ரை உடுப்புக்களோடே இருக்கிற மஞ்சள் சீலையை அம்மாவுக்கு உடுத்துவிடுங்கோ” என்று கூறிச் சென்ற மங்கை சத்தமிடக் கற்பிட்டிக் கடலலையோடு கரைந்துபோனாள்.

“பிள்ளைகள் திருந்துறுக்குத் தானே அப்படிச் செய்தனர். கிச்சிலிலை விடப்போறியனோ? அப்ப நல்லாப் பனங்காய்ப் பிட்டுச் செய்து சாப்பிடலாம்” என்று கண்கள் விரிய, வாயைச் சப்புக் கொட்டியபடி சொன்ன மங்கை வரவேயில்லை.

கண்கள் வலித்து மீண்டன. சட்டத்தில் அவள் சிரித்தபடி... சிதறிப் போன உடலைச் சுமந்தபடி அலைகுமுறி எழுந்தது.

எல்லாச் சிண்ப்போராளிகளையும் கிட்டண்ணையின் நினைவுப் பூங்காவுக்குக் கூட்டி வந்து, விளையாடவிட்டு, அவர்கள் விளையாடுவதை ரசித்து, அவர்களுக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கிக் கொடுத்து, அவர்கள் குடிப்பதை ரசித்து, அவர்களைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டு... --

“உங்களை நான் நேவியாகத்தான் பாக்கிறன்” என்று, தன் கணவை அடிக்கடி அவர்களிடம் சொல்லிச் சொல்லியே வளர்த்தார்.

★ ★ ★

தன் பிள்ளைகளுடன் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு நாளும் ஆறுதலாக இருந்து கதைப்பது நளாயினியின் வழக்கம். அப்படிக் கதைக்கும் நேரங்களில்,

“எங்களுக்கு அம்மா, அப்பா எல்லாமே தலைவர்தான். அவர் சொல்லுறதையெல்லாம் நாங்க கேக்கவேணும்”

(2 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

புதுப்பரணியின் முதல் வரியாக

உப்புக்காற்றினை ஊடறுத்த
விழிகளுக்குள்
வெம்மை தெரியும்.
நேற்று நின்று நடமாடி
நன்றாகக் கதைபேசி
இன்று,
காத்து நின்ற
பொழுதுகளில் கனலாகி
எம் நினைவுகளில்
நிறைந்து போனாய்.

நேற்றைய பொழுதுகளின்
கனத்திலே நீண்டொலித்த
நெடிய முச்சுக்கள்
நெருப்பாயிற்று.
மண்தூவி வசும் காற்றில்
அந்த மாறாத புழுதி மண்ணுக்காக
கடைசி முச்சுங்கிய
இரத்தப் படுக்கையில்
எங்கள் முதல் வித்து நீ!
புதுப்பரணியின் முதல் வரியாய்
நீ முன்னே சென்ற
பாதங்களின் பின்னே
எங்கள் துப்பாக்கிகள்
சிவந்து கொள்கின்றன.

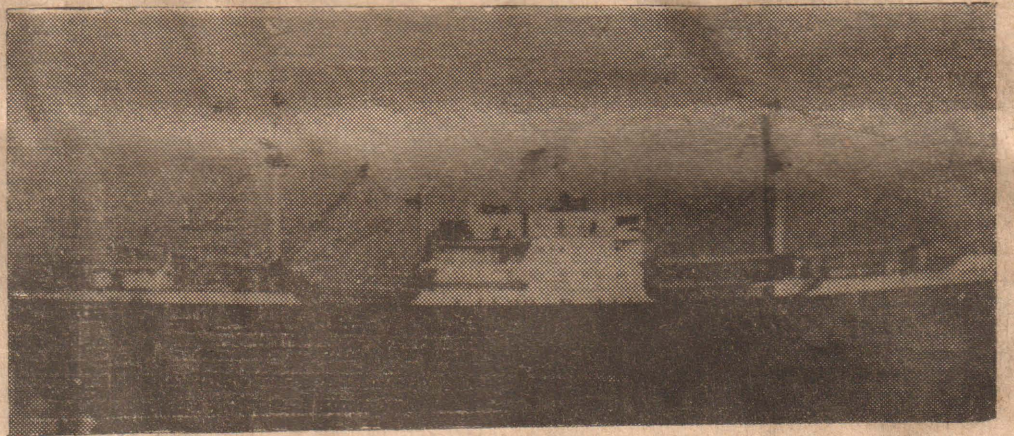
2 ஆம் லெப். மாலதி

காலச் சூழலில்
அள்ளுண்டுபோன
நம்பிக்கை ஒளியின்
பீறிடலால்
போர்த்திருந்த இருண்மைச் சக்தி
மெல்லெனக் குலுங்கிப் போயிற்று.
சுற்றி வர நின்ற காற்று
தீ உமிழ்ந்தது.
முரசறைந்த உன்
முச்சுக் காற்றில்
ஒரு விடியலின் புதிய புலர்வு.
உயர் இலட்சியத்தின்
தெளிவான பாதையை
எம் தலைவன் காட்டிநிற்பதால்
அப்பாதையின் ஒளிவிளக்காய்
உன்பின்னால்
ஆயிரமாயிரம் படையணிகள்
அணிவகுத்துள்ளோம்.
புருவ முடிச்சுக்கள் உயர்
உற்றுப்பார்த்த உலகின்
கண்களில்
எம் படையணி புறம்பாடும்.
நானைய விடிகாலைப் பொழுதோடு
அடிபணியும் எதிரி எல்லைகளுக்கப்பால்
விழிகளை விரிப்போம்
தளைகளை அறுத்து.

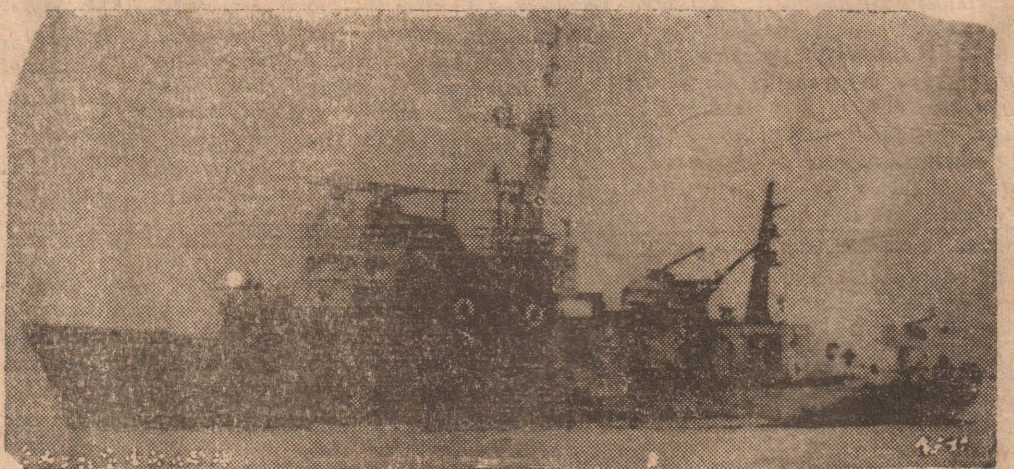
பீரங்கி வாய்பிளந்த படகுகள் எங்கேபோயின

1994-08-16 அன்று காங்கேசந்துறையில் வைத்து, கப்டன் அங்கயற்கண்ணி
யால் தகர்க்கப்பட்ட தலைமையகக் கப்பல்

முந்தியொரு காலம்
முத்துக் குளித்த கடலில்
எங்கள் முகவரிகள் தொலைந்தன.
தமிழன் வாழ்வு குருதிப் பிசுபிசுப்பில்
குளித்துக் கொண்டது.
இந்தப் பீரங்கி வாய்பிளந்த
படகுகளோடு எத்தனை
வலைவீசிய கைகள்
வெந்து வீழ்ந்தன!
எத்தனை நெஞ்சு தவித்த
நீண்ட பயணங்கள்
தண்ணீரிற் தத்தளித்தன!
கரைதொடாத கால்களுக்குள்
புதுவீரியம்.
நேற்று வங்கக்கடல் பொங்கியதா?
காற்று வந்து சேதி சொன்னது.
வானத்தின் உச்சி தொட்டு
வியப்பின் எல்லைநின்று
விளையாடியவர்களே!
செய்யமுடியாத ஒன்றில்லை.
சாவுக்குத் தேதி வைத்தீர்.
நிலவு சிரித்துநின்ற நள்ளிரவில்
தூரத்தே கேட்ட வெடிப்பொலியில்
உங்கள் முகம் பூரித்துப்போனது.
நேற்றைய பொன்விலங்கு
பொசுங்கிய தீயில்
கால்கள் எட்டி நடந்தன
எங்களுக்குள் எம்மைப்போலத்தானே
வாழ்ந்தார்கள்!
எப்படிக் காற்றிலே
படகெடுத்துச் சென்றார்கள்?
எப்படி
உருமாறிப்போன தேசத்துத்தென்றலில்
தீயாகிப் போனார்கள்?
உருக்கையொத்த
உரமான மனிதர்களானார்கள்?
சற்று இந்தக் காற்றில்
காலை வைத்து
உற்றுக் கேளுங்கள்.
கரைமோதிக் கதறியமும்
அலைகளை உற்றுப் பாருங்கள்.
எம்மிடம் புதிதாக ஏதோ
சொல்கின்றன!

இந்தப் பீரங்கி வாய்பிளந்த
படகுகளோடு எத்தனை
வலை வீசிய கைகள்
வெந்து வீழ்ந்தன.

1994-09-19 அன்று கற்பிட்டிக்கடற்பரப்பில் வைத்து லெப். கேணல் நளாயினி
மேஜர் மங்கை, கப்டன் வாமன், கப்டன் லஷ்மன் ஆகியோரால் மூழ்கடிக்கப்
பட்ட 'சாகரவர்த்தனா'.

வாசகர்களிடமிருந்து கருத்துக்களை வரவேற்கின்றோம்.
தொடர்புகள்:-

சுதந்திரப் பறவைகள், வெளியீட்டுப்பிரிவு,
கோண்டாவில்

புலிகளின் தாக்கம் கற்பிழைக் காயகம்